

## Hồi 20

## Bóng Tình – Oán Tình

**T** hấp tay sau lưng, đứng trong gian thảo xá, Đồng Tiểu dõi mắt nhìn ra hoa viên, ngắm vầng thái dương đang từ từ trôi lên cuối đường chân trời. Ánh bình minh trong thật rực rỡ, tạo ra một sức sống cho một ngày mới. Những giọt sương mai óng ánh như những viên ngọc lưu ly đọng trên những cánh hoa mẫu đơn, không gian như một bức tranh sinh động và hữu tình trong mắt của Đồng Tiểu.

Một đôi bướm với sắc màu rực rỡ chao lượn ngay trước mắt chàng. Đồng Tiểu liên tưởng đến ngày mai, mà sự thay đổi khó lường tất cả những gì đang diễn ra trong hiện tại.

Á Di rải những bước chân dài đi thẳng vào gian phòng xá. Biết nàng đến nhưng Đồng Tiểu vẫn thờ ơ đôi mắt ngắm nhìn về phía vầng thái dương đang từ từ trôi lên khỏi đường chân trời như một quả cầu đỏ ối, tỏa ánh sáng ấm áp xua đi cái lạnh của đêm dài.

Á Di thấy Đồng Tiểu không màng đến mình liền gắt giọng nói:

- Đồng Tiểu...

Đồng Tiểu từ từ quay lại nhìn nàng. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi chàng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Một đêm hắc nàng có được những điều thú vị trải qua trong đời mình.

Á Di đỏ mặt. Nàng cau gắt nói:

- Người...

Chỉ tay vào mặt Đồng Tiểu, Á Di gằn giọng nói:

- Người nói thú vị là thú vị gì? Sao người dám bán Á Di cho Cát ma ma? Người tưởng Á Di là món hàng trong tay người để cho người đem bán à? Nếu không có...

Đồng Tiểu bật cười thành tiếng.

Á Di quắc mắt:

- Người cười cái gì?

- Sao nàng giận dữ thế? Đúng ra nàng phải mang ơn Đồng Tiểu mới phải chứ? Có đâu lại sùng sộ với ta là sao?

- Mang ơn? Người có gì để ta mang ơn người nào? Người đã làm điều gì để Á Di này mang ơn, hay chỉ gieo cấy phần mà thôi.

Đồng Tiểu nhượng mảy, bình nhiên nói:

- Ta gieo sự cấy phần nơi nàng... Lạ thật.

- Ta nói sai ư? Người đã bán ta cho Các ma ma. Người còn nói gì nữa?

- Thế là nàng cấy hồn ta?

- Đúng! Ta hận người.

- Nàng hận thì đã hận ta lâu rồi, có phải bây giờ đâu. Còn ta thì chẳng hận gì nàng, ngược lại còn muốn giúp nàng nữa đó.

Á Di trừng mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Người giúp ta à? Người giúp cái gì? Người nói cho ta nghe thử. Nếu người nói đúng, ta sẵn sàng chịu theo ý của người. Còn không đúng ta sẽ giết người.

Đồng Tiếu lắc đầu, chắc lưỡi:

- Thảo nào... Thảo nào...

- Thảo nào cái gì?

- Chưa nghe ta nói đã giận dữ lông lộn rồi. Nữ nhân mà đánh mất tính thực nữ nhu hòa thì đâu còn là nữ nhân. Nàng cứ như thế thì cái đầu của Dương Thiệu Ân nguội lạnh mất.

Á Di đỏ mặt:

- Người nói cho ta biết, người làm vậy là có ý gì?

Đồng Tiếu ve cằm:

- Ta hỏi nàng nhé.

Á Di gắt giọng nói:

- Người nói đi.

- Nàng có yêu Dương Thiệu Ân không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng. Nàng gắt giọng đáp lời chàng:

- Ta yêu hay không yêu, người quan tâm đến làm gì?

- Nàng không muốn trả lời ta ư?

- Ta yêu Dương huynh thì sao nào?

- Một câu trả lời rất thành thật. Một câu trả lời rất đúng theo suy nghĩ của ta.

Á Di gần giọng nói:

- Ta yêu Dương huynh nên người ghen hờn à? Có phải chính vì sự ghen hờn này mà người có hành động bỉ ổi, bán ta cho Cát ma ma?

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không đúng! Ta đâu có nở làm như vậy. Thật tâm của ta là muốn nàng có cơ hội tỏ tình với Dương Thiệu Ân thôi. Phàm nữ nhân khi yêu thì chẳng ai dám tỏ tình cả. Họ yêu nhưng lại cứ ôm khư khư tình yêu đó vào trong mình, chẳng dám tỏ bày cùng ai. Đã vậy nàng còn vờ vịt theo ta. Nàng đi theo Dương Thiệu Ân thì đúng hơn. Phong thái và dung mạo của Dương Thiệu Ân cũng đáng để cho những trang tiểu thư đeo bám lắm chứ.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Ta nói đúng không nào?

- Đúng thì đã sao.

Đồng Tiếu ve cằm nhìn nàng.

Á Di lại nói:

- Người hãy thừa nhận đi. Người ganh ghét với Dương huynh nên mới giở trò hạ lưu đó.

Đồng Tiếu nạt ngang:

- Nói bậy! Nói bậy, nói càn! Phàm những người đang yêu thì hay nói bừa, nếu không thì cũng nói bậy.

Đồng Tiểu nói luôn một hơi, khiến sắc diện của Á Di đỏ như gấc. Nàng thẹn đến chín người, nhưng vẫn miễn cưỡng phản bác chàng:

- Ta nói bừa nói bậy chỗ nào. Chỉ có hạng người Hạ đẳng nhân như người mới nói bừa, nói bậy và hành động tiểu nhân thôi.

- Thục tiểu thư khoan sửng cổ mắng nhiếc đã. Ta biết Thục tiểu thư để mắt đến Dương Thiệu Ân. Tiểu thư không dám nói vì ngại ngùng, chẳng nhận mặt. Ôi cha, chẳng lẽ một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên Trang lại tò tò đi theo nam nhân, luôn miệng lải nhải: Dương huynh ơi, muội yêu huynh, huynh có yêu muội không...

Đồng Tiểu ngưng lời, chắt lưỡi.

Á Di sượng chín cả người.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo rả vào tai gã những lời như vậy. Không chừng Dương Thiệu Ân lại nghĩ...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Á Di rít giọng hỏi:

- Nếu ta nói vậy, Dương huynh sẽ nghĩ gì?

Đồng Tiểu ve cằm nhìn nàng từ đầu đến chân. Chàng ôn nhu nói:

- Theo ta nghĩ, nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo Dương Thiệu Ân, và thốt ra những lời đó, không chừng gã họ Dương kia lại nghĩ nàng đã lên tới đầu rồi.

Á Di dậm chân:

- Cái gì lên tới đầu chứ?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Thì yêu thương hay lên tới đầu đó mà.

Nàng chỉ mặt Đồng Tiểu, dậm chân:

- Người... người đang miệt thị ta.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... đó chỉ là ngôn phong Hắc đạo không được hoa mỹ thôi. Ý ta nói lên tới đầu là nàng tương tư đó mà. Chính vì sự nàng tương tư nên ta mới phải ra tay giúp cho nàng.

Thở hắt ra một tiếng, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Nàng biết nữ nhân mà tương tư thì khổ thế nào không. Nhan sắc sẽ ủ rũ, nhan sắc sẽ bơ phờ, không chừng đến lúc đó Thiệu Ân chẳng nhìn đến mặt nàng nữa.

- Người muốn nói gì cũng được à?

- Sao lại nói thế. Nếu như ta muốn làm cái gì cũng được thì đã muốn mình là minh chủ võ lâm rồi. Nếu ta mà là minh chủ võ lâm, không chừng Thục trang chủ...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, mỉm cười giả lả nói:

- Thôi, ta không cần nói chuyện đó nữa.

- Người giúp ta tỏ tình với Dương huynh bằng cách bán ta cho Cát ma ma đó à?

- Nếu như ta bán nàng thì đã lấy một nén bạc của Cát ma ma rồi. Ta không làm chuyện như vậy nên mới trao trả nén bạc kia lại cho Dương Thiệu Ân và nàng. Đồng Tiểu ta giúp hai người hay hại hai người nào? Ta giúp không công mà nàng còn trách ta cái gì nữa?

Thở hắt ra, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Hây... Dương Thiệu Ân và nàng vốn đã không còn ngân lượng. Chẳng lẽ hai người lại xòe tay ăn xin kiếm cơm, hoặc sống bám vào Đồng Tiểu này như những con đĩa hút máu à? Ta đâu có đủ máu cho hai người hút. Nên để giúp hai người, ta nghĩ chỉ còn mỗi một cách duy nhất là bán quách đi cái đáng giá ngàn vàng của nàng cho Cát ma ma.

Á Di đỏ mặt:

- Người...

Đồng Tiểu nheo mày:

- Hê... Nàng đừng sững cô lên như vậy, để ta nói hết đã. Ta bán cái ngàn vàng của nàng cốt để lấy kim lượng cho ý trung nhân của nàng là Dương Thiệu Ân để y làm lộ phí đấy chứ.

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Rất tiếc... Ta những muốn bán đến trăm lượng nhưng chẳng biết Cát ma ma nhìn ra sao mà lại đánh giá cái ngàn vàng của tiểu thư Phi Yến Thiên Trang được có mỗi một lạng bạc. Lạng bạc đó Đồng Tiểu này đã gửi lại cho hai người rồi.

Á Di tái mặt:

- Người...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hây... Ta còn nghĩ xa nữa, là yêu cầu cát ma ma đưa Thang trại chủ, một người cùng giới Bạch đạo chính phái với nàng và Thiệu Ân, một Thượng đẳng nhân có vai vế dưới tướng của võ lâm minh chủ để nàng có gì thì cũng môn đăng hộ đối, không bị ô uế. Thế nàng còn trách Đồng Tiểu ta cái gì nữa chứ. Hay nàng nói Đồng Tiểu này bớt xén của nàng. Nếu không tin nàng cứ đi hỏi Cát ma ma coi. Ta thể chỉ lấy có mỗi một nén bạc thôi.

Á Di dậm chân:

- Người... Người xem ta là hạng người nào...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Trong mắt Đồng Tiểu ta, Thục tiểu thư là trang thiên kim lá ngọc cành vàng, nhưng không biết sao Cát ma ma lại xem thường tiểu thư như vậy. Điều này Đồng Tiểu ta cũng thắc mắc. Lạ lắm à.

- Người...

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Tiểu thư cứ người người hoài. Nếu có điều chi thắc mắc, tiểu thư cứ gặp Dương Thiệu Ân hỏi... Còn ta chỉ có thể giúp đến đó thôi à.

Á Di hét lớn:

- Đê tiện...

Á Di vừa nói vừa toan lao đến Đổng Tiếu, nhưng Thiệu Ân đã lướt đến can nằng lại:

- Á Di...

Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu.

Hai luồng uy nhân của Thiệu Ân đập vào mắt Đổng Tiếu, buột chàng phải quay mặt đi chỗ khác.

Thiệu Ân trầm giọng nói:

- Người đã có lòng tốt, ta rất cảm kích. Nhưng lòng tốt của người, Dương Thiệu Ân không nhận. Ta mạn phép trả lại cho người nén bạc này. Nhờ người trả lại cho Cát ma ma.

Thiệu Ân nói dứt câu, lắc nhẹ cổ tay một cái. Nén bạc trong tay Thiệu Ân thoát ra như một chiếc ám tiễn hướng thẳng vào tam tinh Đổng Tiếu. Đổng Tiếu đã có sự phòng bị từ trước, khi Thiệu Ân vừa xuất thủ thì chàng cũng thi triển vạn tượng di bộ. Mặc dù phản ứng cực nhanh, nhưng nén bạc vẫn đập thẳng vào vai Đổng Tiếu.

- Bốp...

Đổng Tiếu buột miệng thốt:

- Ái cha...

Chàng ôm lấy bờ vai nhìn Thiệu Ân. Không biểu lộ chút gì gọi là giận dữ, hay phẫn nộ, Đổng Tiếu nói:

- Thế mới đúng là một đôi hiền khang lệ. Hai người ra tay nhanh lắm. Á Di thì cho ta một kiếm, giờ đến lượt Dương Thiệu Ân cho ta một nén bạc.

Đổng Tiếu vừa nói vừa giật lấy nén bạc ghim trên bả vai mình. Chàng đưa nén bạc lên miệng liếm sạch máu dính trên nén bạc rồi cho vào ngực áo.

Nhìn Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Ta sẽ đem giao lại nén bạc này cho Cát ma ma.

Á Di nói:

- Người không thể đi được đâu.

Nàng vừa nói vừa rút trường kiếm. Kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, Á Di tạo ra một màn hoa kiếm chụp tới Đổng Tiếu.

- Người phải chết.

Màn kiếm hoa chưa kịp chụp đến Đổng Tiếu thì một mảnh lụa trắng xẹt tới hất ngược mũi kiếm của nàng ra. Uy lực của mảnh lụa khiến cho thanh trường kiếm tuột khỏi tay Á Di rơi xuống sàn phòng xá.

- Keng...

Lưu Tuyết Liên với thân ảnh phiêu bồng như tiên nữ lướt đến bên Đổng Tiếu. Nàng nhìn Thiệu Ân và Á Di:

- Dương công tử, đây là Vô Vi trang, mong Dương công tử và Thục tiểu thư nể mặt Tuyết Liên.

Á Di gật gở nói:

- Vô Vi trang là gì mà buột ta phải nể mặt Vô Vi trang chứ.

- Bất cứ ai được Tuyết Liên thỉnh mời đến Vô Vi trang, thì đều là bằng hữu của Vô Vi trang. Đồng công tử đây là bằng hữu của Vô Vi trang, nếu như tiểu thư muốn lấy mạng Đồng công tử thì phải bước qua Tuyết Liên trước.

- Bốn cô nương có gì phải sợ người.

Á Di vừa nói vừa toan động thủ, nhưng Thiệu Ân đã cản lại. Y ôm quyền nói với Tuyết Liên:

- Vô Vi trang, tại hạ đã có nghe nói đến. Ngay cả nghĩa phụ minh chủ còn kính Vô Vi trang một bước. Tại hạ không dám làm trái những ước lệ của tiểu thư.

Y nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, người có sao không?

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu thì Đồng Tiểu lão đảo, dựa lưng vào cột xá. Chàng thở dốc nói:

- Ta không còn đủ sức đứng nổi nữa.

Nói rồi chàng khuyu gối xuống.

Tuyết Liên bối rối, vội đỡ lấy Đồng Tiểu:

- Đồng công tử... Đồng công tử...

Đồng Tiểu nhìn nàng:

- Tiểu thư, đưa tại hạ đi... Tại hạ không muốn nhìn hai người đó. Họ ác lắm.

Đồng Tiểu gục đầu vào vai Lưu Tuyết Liên.

- Đồng công tử...

Thiệu Ân nói:

- Tiểu thư, để ta đưa hắn đi.

Đồng Tiểu ngẩng mặt nhìn Thiệu Ân:

- Người gian ác lắm, ta không muốn gần người. Người chỉ muốn lấy mạng ta để thỏa mãn lòng ghen hờn mà thôi.

Chàng nhìn sang Tuyết Liên:

- Tiểu thư, tại hạ muốn tiểu thư đưa đi.

- Tuyết Liên sẽ đưa công tử vào trong lầu.

- Đa tạ tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa vòng tay qua bá lấy vai nàng.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng Tuyết Liên vẫn dìu Đồng Tiểu. Trong hoàn cảnh này, nàng không nỡ khách sáo nệ hà tiểu tiết.

Hơi thở của Đồng Tiểu phả nhẹ vào gáy Tuyết Liên. Cảm giác là lạ từ những làn hơi của Đồng Tiểu đem lại, khiến sắc diện nàng thoáng thẹn thùng.

- Tiểu thư có phân biệt tại hạ là người của Hắc đạo không?

Tuyết Liên dừng bước:

- Công tử... người không sao chứ?

Tuyết Liên gỡ tay Đồng Tiếu khỏi vai mình.

Đồng Tiếu nhìn nàng nói:

- Nàng không đau tại hạ à?

- Công tử bị thương nơi bờ vai chứ chân đâu có bị thương.

- Ở... sao Dương Thiệu Ân không làm chân tại hạ bị thương nhỉ. Y lại khiến tại hạ bị thương nơi vai. Đâu có được ít gì.

Tuyết Liên nhìn sững chàng:

- Ô... sao công tử lại muốn bị thương nơi chân.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ muốn chặt ngay đôi chân của mình thôi.

- Công tử có thể cho Tuyết Liên biết lý do tại sao người muốn chặt chân mình không?

- Có chặt chân thì tại hạ mới có thể được Lưu tiểu thư lo lắng. Tiểu thư đẹp lắm. Nhan sắc của tiểu thư khiến Đồng Tiếu phải mơ tưởng đến một ngày nào đó... đó...

Sắc diện nàng đỏ lên. Nàng sững sùng nhìn Đồng Tiếu:

- Đồng công tử.

Đồng Tiếu nheo mắt nhìn nàng:

- Tiểu thư không quở trách tại hạ chứ?

- Ở...

Đồng Tiếu chặn ngang không cho chàng nói:

- Tại hạ không nói ngoa cho tiểu thư đâu. Trên thế gian này đi tìm một mỹ nhân vừa có nhan sắc, vừa đôn hậu, lại hiền thực như tiểu thư chắc có lẽ phải đốt đuốc đi tìm giữa ban ngày.

Phàm nữ nhân nghe những lời này của Đồng Tiếu thì sao có thể giận hơn được chàng, nếu không muốn nói là còn thích thú vì được người ta khen tặng.

- Tuyết Liên nghĩ Đồng công tử không nói thật tâm mình.

Đồng Tiếu chỉ vào mặt mình:

- Nàng nhìn thẳng vào mặt Đồng Tiếu xem. Nếu như Đồng Tiếu ngoa ngôn tất sẽ hiện rõ lên mặt mình. Còn nếu không, cái đó nó không hiện ra.

Tuyết Liên tò mò hỏi:

- Cái gì hiện ra trên mặt công tử.

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Tiểu thư không thấy?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Tuyết Liên đâu có thấy gì đâu.

- Nếu tại hạ ngoa ngôn sẽ có ngay chữ "xảo" hiện lên trán tại hạ. Chữ xảo không có, tất là tại hạ nói thật.

Chàng thốt ra câu nói nhưng lại mỉm cười.

Tuyết Liên đưa Đồng Tiểu đến một gian biệt phòng trong tòa mộc lâu.

Nàng nói:

- Công tử hãy để Tuyết Liên xem vết thương của người.
- Tại hạ đang có ý đó.

Đồng Tiểu tự cởi áo của mình.

Vết thương trên bờ vai của chàng vẫn còn rịn máu.

Tuyết Liên dùng thuốc trị thương rắc lên, rồi băng lại. Nàng hỏi:

- Sao Dương công tử và Thục tiểu thư lại muốn giết công tử.
- Chuyện đời thường của con người là như thế mà.

Nàng nheo mày:

- Chuyện đời thường của con người như thế nào? Phải có một nguyên nhân gì chứ?
- Nói ra Lưu tiểu thư hẳn sẽ nực cười về chuyện này.

Đồng Tiểu chỉ bờ vai phải:

- Đây là vết thương vừa mới liền sẹo là Thục Á Di ban cho tại hạ. Còn vết thương mới là của Dương Thiệu Ân. Nếu không có tiểu thư kịp thời ra tay thì không biết còn vết thương nào nữa.

- Tại sao họ lại hành sự như vậy? Hẳn phải có nguyên nhân nào khác chứ?
- Tất nhiên là có. Tóm lại cũng bởi cái tính ích kỷ lãnh nhách của con người ta.
- Là sao?

Chàng quệt mũi:

- Thục Á Di yêu tại hạ, nhưng tại hạ không tiếp nhận tình yêu đó. Thế là bị một kiếm. Đến lượt Dương Thiệu Ân yêu Thục Á Di, y ganh ghét với Đồng Tiểu. Thêm một vết thương nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng:

- Tiểu thư thấy thật là khó xử phải không?
- Thục Á Di tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao công tử lại không đáp tình cho nàng.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Nàng nói cái gì thế?  
- Thì Tuyết Liên nói sao công tử không để tình cho Á Di... Thục cô nương cũng đâu phải là xú nữ.

Đồng Tiểu đứng lên, khoát tay:

- Nàng chẳng biết tí nào về tình yêu cả.

Đồng Tiểu chồm tới nàng:

- Tại hạ nói đúng không nào?
- Tuyết Liên chưa từng để tâm đến ai.

- Thế nên tại hạ mới nói nàng chẳng biết một chút gì về tình yêu. Phải chi Á Di là Lưu Tuyết Liên tiểu thư, thì Đồng Tiểu này sẽ quì xuống giang rộng hai tay xin một chút tình.

Và sẽ luôn miệng lải nhải "bây giờ muội ở đâu". Nhưng khốn nỗi nàng ta lại là Thục Á Di chứ không phải là Lưu Tuyết Liên.

Sắc hoa của Lưu Tuyết Liên đỏ ửng, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng như thể có một làn gió nóng vừa thổi qua.

Tuyết Liên nói:

- Đồng công tử chỉ nói thế thôi.

- Hê... Đồng Tiểu này nói thật đó. Tại hạ dọc ngang giang hồ biết rất nhiều chuyện về tình yêu. Trong tình yêu thì có đủ mọi thứ bướm và hoa, nhiều vô số kể. Ngay cả loài vật cũng có tình yêu kinh khủng, huống chi là con người.

Đồng Tiểu vận lại áo của mình.

Tuyết Liên hỏi:

- Đồng công tử có thể kể cho Tuyết Liên nghe được không?

- Nếu nàng muốn nghe, tại hạ sao ích kỷ không kể cho nàng được. Nhưng tại hạ có một đề nghị như thế này.

- Đề nghị gì?

- Nàng hãy thay đổi cách xưng hô đi. Cứ gọi ta là Đồng huynh được rồi, còn ta gọi nàng là Lưu muội.

Tuyết Liên gật đầu:

- Cũng được.

Đồng Tiểu ngồi xuống chiếc đôn, nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Có một lần huynh đi về hướng bắc và bắt gặp một con gấu. Nó vừa đi vừa phát ra những âm thanh gừ gừ, miệng thì niễu nước dãi. Mới đầu huynh cứ tưởng con gấu đó điên, nhưng rồi sau đó mới biết được rằng con gấu đó là con gấu đực, nó đang đi tìm con gấu cái theo bản năng đánh mùi của loài gấu. Con gấu đực đã phải vượt qua một quãng đường dài thăm thẳm, nghe nói đâu là vài ngàn dặm gì đó mới tìm được con gấu cái.

Chàng nhăn mặt:

- Lưu muội thấy chưa, loài gấu còn biết đi tìm tình yêu của mình bằng cái lỗ mũi.

Tuyết Liên nheo mày:

- Lạ thật.

- Lạ gì?

- Cách nhau mấy ngàn dặm mà con gấu đực vẫn đánh mùi được con gấu cái. Khứu giác của gấu đâu có thính như vậy.

Đồng Tiểu khoanh tay:

- Lưu muội không biết... không hiểu. Phải có tình yêu thì con gấu đực mới đánh mùi được con gấu cái. Huống chi...

Nàng nường mày nhìn Đồng Tiểu vì chàng bỏ lửng câu nói dang dở. Tuyết Liên hỏi:

- Huống chi gì nào?

- Ô... Con gấu cái để lại mùi cho con gấu đực bằng cách cứ tè ra trên những con đường mà nó đi qua. Thế là con gấu đực cứ theo cái mùi để lại của con gấu cái mà đi tìm nó. Thế cổ nhân mới có câu, hữu xạ tự nhiên hương. Mùi hương của gấu cái dẫn dụ gấu đực đến với mình đó mà. Nhưng loại gấu thì gửi đực chứ người như huynh thì...

Chàng khịt mũi:

- Huynh gửi không nổi.

Tuyết Liên phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau vừa trong vừa thánh tốt, tạo ra một sự kích lệ trong tâm thức của người nghe. Mà người nghe lại là Đồng Tiếu.

Ngắm nhìn nàng cười, Đồng Tiếu mỉm cười theo. Chờ cho Tuyết Liên dứt tiếng cười, Đồng Tiếu mới nói:

- Mọii biết khi con gấu đực gặp con gấu cái thì chuyện gì xảy ra không?

- Chuyện gì nào?

- Lưu mọii sao khờ quá.

- Mọii đâu phải là người chứng kiến. Kể chứng kiến là Đồng huynh mà.

- Ô... Huynh là người chứng kiến nên mới có chuyện nói với mọii. Sau khi con gấu đực tìm được con gấu cái thì sẽ có hai con gấu chạy tung tăng trông vui mắt lắm.

Nàng lại phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Liên vừa nói:

- Vậy con người có giống con gấu không?

Đồng Tiếu đặt tay vào vùng chấn tâm mình giống với nghi thức mà Băng Phương Vũ làm khi gặp chàng tại Hắc lâu.

Đồng Tiếu từ tốn nói:

- Người không biết giống gấu rồi. Gấu đi tìm tình yêu bằng cái mũi còn người đi tìm tình yêu bằng trái tim. Tim của con người chừng nào còn đập thì còn yêu. Khi nó ngưng đập thì đã thành một xác chết. Xác chết thì không còn biết yêu nữa.

- Thế Đồng huynh đã tìm được tình yêu của mình chưa.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Mọii thử đặt tay vào trái tim của huynh xem. Nó sẽ nói với mọii có tình yêu chưa đó.

Nàng ngượng ngùng, lắc đầu.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Có gì mà ngại! Mọii cứ đặt tay vào thử xem. Nếu chẳng may trái tim nó cắn mọii thì huynh sẽ bồi hoàn ngay thôi.

Tuyết Liên đặt tay lên ngực Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu hỏi:

- Mọii nghe nó nói gì không?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không.

- Không nghe à? Nếu muội không nghe thì có lẽ huynh nên đi tìm tình yêu bằng hai cái lỗ mũi.

Nói rồi Đồng Tiếu hít mũi khìn khịt.

Nàng nhìn chàng:

- Đồng huynh làm gì vậy?

- Đánh mùi tình yêu đó mà. Cái mùi đó lại ở ngay mũi huynh.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội phải về phòng của mình đây.

- Nếu như Tuyết Liên muốn nghe Đồng huynh kể chuyện tình yêu thì...

Đồng Tiếu lưỡng lự.

Tuyết Liên nhìn chàng:

- Thì sao?

- Đúng giờ ngộ đến đây, huynh sẽ kể chuyện cho muội nghe.

- Nửa đêm à?

- Đêm kể chuyện mới hay. Mới lộn tả hết những gì huynh muốn nói.

Nàng ngáy chàng:

- Không... muội sẽ không đến đâu.

- Nếu muội không đến, e rằng khó có thể nghe huynh kể chuyện tình yêu đó.

- Tại sao?

- Vì ngày mai huynh sẽ đi vào vùng đất "Tử địa U Minh".

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Đồng huynh biết đó là vùng đất gì không? Vùng đất tử địa U Minh chỉ là dành cho những người đã chết. Người bước vào tử địa U Minh không trở ra được.

- Huynh biết nhưng vẫn phải vào, nên huynh mới vội đi tìm tình yêu của mình đó.

Nàng đỏ mặt:

- Muội...

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Nàng sẽ đến?

- Muội cũng không biết.

Nàng nói rồi quay bước bỏ ra cửa. Đồng Tiếu nhìn theo sau lưng. Nàng bất giác ngừng chân ngay ngưỡng cửa, lưỡng lự một lúc rồi quay lại nhìn Đồng Tiếu:

- Muội sẽ đem thuốc trị thương đến cho huynh.

Nàng nói rồi bỏ đi thẳng ra cửa. Đồng Tiếu mỉm cười nhủ thầm:

- "Nàng sẽ đến. Chuyện mang thuốc trị thương cho ta chỉ là cái cớ để nàng né tránh sự thẹn thùng mà thôi."

Đồng Tiếu còn đang suy nghĩ băng quơ thì Thiệu Ân bước vào.

Thiệu Ân bước đến trước mặt Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nói:

- Các hạ đang rình rập tìm cơ hội đó à?
- Không, ta đến để xin người miễn thứ cho hành động của ta.
- Ta chẳng có gì miễn thứ cho các hạ cả.
- Ta đã khiến người bị thương.
- May mắn nén bạc ki không trúng tam tinh của ta.
- Thật ra ta cũng không có ý đó.
- Ta biết, nếu như Dương Thiệu Ân có ý lấy mạng thì Đồng Tiếu ta đâu còn đứng đây được. Vâng... Đồng Tiếu ta sẽ miễn thứ cho các hạ nhưng sẽ đòi nợ. Cái nợ đó không phải đòi lúc này, mà có lúc ta sẽ đòi.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ chờ đợi thời khắc đó.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Trong ánh mắt của họ là nét căm phẫn, pha trộn nét ngưỡng mộ lẫn nhau.

Thiệu Ân thở ra rồi quay bước xoay lưng lại với Đồng Tiếu. Y vừa đi ra cửa vừa nói:

- Mãi mãi ngươi là người của Hắc đạo, còn ta là người của Bạch đạo. Điều đó không thể nào thay đổi được.

-- o O o --

## Hồi 21

## Đường Vào U Minh

**N**gồi trên ghế xà ích, cầm dây cương, Đồng Tiếu nhìn Lưu Tuyết Liên. Ngồi bên cạnh chàng là Thục Á Di và Dương Thiệu Ân. Không để tâm đến hai người đó, Đồng Tiếu nói với Tuyết Liên:

- Muội chắc còn nhớ câu chuyện tối hôm qua chứ?

Tuyết Liên ửng má thẹn thùng.

Vẻ thẹn thùng của nàng đập vào mắt Á Di.

Đồng Tiếu nói tiếp:

- Một nụ hồng chớm nở. Sẽ có một đóa hoa hồng trong cõi đời này.

Tuyết Liên nói:

- Đồng huynh bảo trọng.

- Huynh sẽ quay về mà. Đồng Tiếu này sẽ quay về bởi biết có một đóa hoa hồng đang nở. Và đóa hoa đó rất đẹp.

Tuyết Liên khẽ gật đầu.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Thục cô nương có điều gì nói không?

Á Di lắc đầu:

- Ta không có điều gì nói cả.

Đồng Tiếu nhìn lại Tuyết Liên một lần nữa rồi giật dây cương cho cỗ xe ngựa chậm rãi rời khỏi Vô Vi trang. Chàng ngồi trên ghế xà ích ngoái đầu nhìn lại:

- Tuyết Liên, ta sẽ cố gắng chăm sóc hai con tuấn mã này để đem trả lại cho nàng.

Nàng nói với theo Đồng Tiếu:

- Đồng huynh đừng lo, chỉ cần huynh bảo trọng là được rồi.

Đôi tuấn mã chậm rãi theo cửa tây rời khỏi trang Hàng Châu.

Vừa rời trấn Hàng Châu, Á Di liền lên tiếng:

- Lưu tiểu thư xem chừng chú ý đến Đồng huynh quá nhiều đó.

Nhìn sang Á Di, Đồng Tiếu đáp lại:

- Ta được may mắn hơn Dương huynh thôi.

Chàng nheo mày:

- Bởi vì người để tâm đến Đồng Tiếu ta, nàng không phải là Thục tiểu thư.

Chân diện Á Di sa sầm. Nàng gắt gỏng nói:

- Chỉ có những nữ nhân có mắt như mù, có tai như điếc, và nhất là không có cái đầu minh mẫn mới tìm đến người.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh, Thục tiểu thư nói như thế có đúng không nào?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời. Chân diện y có vẻ trầm tư như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Huynh ấy không trả lời. Nàng nói nữ nhân nào để tình đến ta là những người không có mắt, không có lỗ tai và nhất là không có cái đầu thông minh phải không?

Á Di gật đầu:

- Đúng!

- Vậy ta hỏi nàng, nữ nhân có cái gì đầu tiên khiến cho nam nhân phải để tâm đến.

- Nhan sắc.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng! Nam nhân luôn là những kẻ háo sắc. Gã nào không háo sắc trước nữ nhân thì gã đó đúng là một kẻ điên, biến thái. Nếu không biến thái thì cũng là hoạn quan. Đã là hoạn quan thì đã bị cắt đứt lìa hai cái hòn nam nhân rồi. Còn đâu mà để mắt đến nữ nhân.

Á Di đỏ mặt:

- Người ăn nói thô thiển quá.

- Vậy nàng gọi hoạn quan là gì nào?

Á Di sượng sùng:

- Ta không biết.

- Không biết? Ta nói dùm nàng vậy. Hoạn quan là những gã không có hai hòn ngọc hành. Nam nhân mà không có hai hòn ngọc hành thì chẳng còn là nam nhân nữa. Họ có làm cái chuyện đó được đâu mà còn thích thú với nữ nhân. Cho dù nàng có đẹp đến đâu, nếu gặp một gã hoạn quan thì cũng chỉ là một bức tranh không hồn không sức sống.

Chàng nhìn qua Thiệu Ân:

- Hê... Dương huynh, ta nói đúng không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Ta không bàn cãi với người.

Đồng Tiểu cười khẩy rồi nhìn Á Di:

- Ta nói đúng chứ?

- Đó là những kẻ biến thái không thể nào gọi là nam nhân đại trượng phu được. Những gã đó chỉ là hạng tiểu nhân, háms lợi kim ngân thôi.

- Một ý hay. Thế nếu như Dương Thiệu Ân kia bị cắt mất hai cái hòn ấy thì nàng còn để tình cho Dương huynh không?

Thiệu Ân đỏ mặt.

Á Di nhìn sang Đồng Tiểu:

- Người đừng nói càn.

- Hây... Ta đang hỏi tiểu thư, chưa trả lời mà đã nói ta nói càn rồi. Ta kể cho nàng và Dương huynh đây một câu chuyện hi hữu nhất trên đời.

Á Di nói:

- Chuyện gì?

Đồng Tiểu quệt mũi, từ tốn nói:

- Ở Giang Nam, ta đã từng quen biết với một đôi hiền kang lệ. Nàng là một mỹ nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Còn chàng là mỹ nam tử. Có thể nói đó là một cặp uyên ương mỹ tú khó có cặp nào sánh bằng. Họ như hình với bóng, lúc nào cũng sát bên nhau, như nàng với Dương huynh.

Thiệu Ân trang trọng chặn ngang lời Đồng Tiểu:

- Người đừng kéo ta vào.

- Miễn thứ... miễn thứ. Đồng Tiểu này phải đem Dương huynh làm ví dụ bởi vì có như thế mới lột tả được hết dung mạo và phong thái mỹ nam tử của gã đó.

- Sao không lấy người làm ví dụ.

- Dung mạo của Đồng Tiểu này không thể sánh với Dương huynh.

- Người cũng chẳng thua kém gì Dương Thiệu Ân này đâu.

- Nhưng mỹ nam tử cũng vẫn là huynh. Thôi được, bỏ qua cái ví dụ này đi.

Nhìn lại Á Di, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Cổ nhân có câu thương nhau lắm cắn nhau đau.

Á Di đáp lời chàng:

- Điều đó ai cũng biết.

- Nàng cũng biết à?

- Không cần Đồng huynh chỉ giáo.

Đồng Tiểu chắt lưỡi, quệt mũi, mỉm cười rồi nói tiếp:

- Mỹ nữ thì cũng như một miếng bánh ngon. Nhưng ngon đến mấy mà ăn hoài một thứ cũng ngán.

Á Di cau mày:

- Đồng huynh nói vậy là có ý gì?

- Thì ta nói ngán ăn đấy mà. Nàng đừng có ngắt lời ta. Nghe ta kể tiếp đây.

Á Di lườm chàng.

Đồng Tiểu nhướng mày nói tiếp:

- Vào lúc bình minh của buổi đầu, đôi hiền kang lệ đó yêu nhau tha thiết, lúc nào cũng ở bên nhau cả. Họ như bóng với hình, nhưng rồi thời gian sau, có lẽ gã mỹ nam tử ăn hoài một miếng bánh cũng ngán. Y chắc ngán đến tận cổ.

Đồng Tiểu vừa nói vừa lia tay qua cổ mình.

- Có lẽ y quá ngán nên mới để tâm đến chuyện học võ công, đặt hy vọng có ngày lập nghiệp trên giang hồ.

Thiệu Ân buột miệng hỏi:

- Y là ai?

- Đồng Tiểu quên mất cái tên rồi.

Thiệu Ân lườm chàng.

Đồng Tiểu giả lả nói:

- Tất nhiên gã mỹ nam tử đó không phải là Dương huynh rồi.

Chàng mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn về phía trước để tránh né ánh mắt của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Chuyện xảy ra như thế này. Chỉ vì chàng mãi lo rèn luyện võ công, nên vô tình khiến cho tình cảm của chàng bớt đi sự mặn nồng mà ban đầu đến với nàng. Mà nàng thì hay có tính hoài nghi. Nàng vừa hoài nghi vừa sợ hãi một ngày nào đó chàng bỏ rơi tình mình. Nếu chàng bỏ rơi mình thì đâu có danh phu thê hiền kang lệ nữa chứ.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Nàng ta lo sợ cũng đúng thôi. Dù nữ nhân có đẹp đến mấy thì cũng đâu giữ được nhan sắc với năm tháng. Lão già bảy mươi thì còn có thể tìm được nhân tình mười tám đôi mươi, chứ lão bà bảy mươi thì eo ôi, chó gặp cũng không thèm.

Á Di đỏ mặt.

Đồng Tiểu nhìn nàng, toét miệng cười:

- Miễn thứ... miễn thứ, ngôn phong của Hắc đạo thường hay khó nghe, nếu nghe thì cũng khó mà lọt lỗ tai mình. Ta kể tiếp nhé.

Á Di lẫn Thiệu Ân im lặng buông tiếng thở dài.

Đồng Tiểu mỉm cười nhướn đôi mày nói:

- Sự xa cách của chàng khiến cho nàng hoài nghi. Nên nàng quyết định làm một chuyện mà người khác không thể nào làm được.

Thiệu Ân nói:

- Nàng ta cung hình phu tướng mình chứ gì?

- Cung hình thì còn đỡ. Cung hình thì dù sao cũng còn thấy được hòn ấỵ của y.

- Nàng ta làm gì nào?

- Dương huynh nôn nóng rồi. Từ từ nghe ta kể nó mới hay.

Đồng Tiểu ghì cho đôi tuấn mã dừng lại. Chàng nhướn mày nhìn hai người ôn nhu nói:

- Thế là nàng ta quyết định hành động. Nàng chờ một đêm trăng thanh gió mát, hai người giao tình với nhau.

Á Di đỏ mặt.

Đồng Tiểu nhìn Á Di:

- Nàng đừng có e thẹn như vậy. Nàng ta chờ thời cơ và ngoạm ngay lấy cặp ngọc hành của đấng lang quân. Chẳng biết lúc đó chàng ta phản ứng thế nào, mà vô tình lại khiến nàng ấy nuốt trọn cặp ngọc hành vào bụng. Tặng lại cho chàng hai cái răng cửa.

Thiệu Ân và Á Di bật cười thành tiếng.

Chờ hai người cắt tràng cười tiểu ngạo. Đồng Tiểu mới nói tiếp:

- Khi chuyện vỡ lở đến nha môn. Huyện đại nhân phán xử, nhưng muốn xử thì phải có nhân chứng vật chứng. Khổ nỗi vật chứng thì đã bị nàng nuốt trọn rồi. Thế là phải chờ...

- Chờ cái gì?

- Thì còn chờ cái gì nữa ngoài chuyện chờ nàng trả lại hai hòn ấy ấy bằng lối cửa sau của mình. Ngay cả cách đó cũng không được bởi nàng trả lại cũng chẳng có được đôi ngọc hành, bởi vì nó đã bị tiêu tan ngay trong bụng nàng rồi.

Thiệu Ân lắc đầu gượng cười. Y miễn cười nói:

- Kết thúc như thế nào?

- Thì không có vật chứng, nhân chứng, cuối cùng huyện đại nhân phán xử hai bên đều huê, đường ai nấy đi. Kể từ đó cho dù chàng có là mỹ nam tử thì cũng chẳng có ả nào để mắt đến. Thậm chí sau vụ đó rồi chàng cũng chẳng để tâm đến nữ nhân, bởi còn đâu mà để mắt đến chứ. Còn nàng thì đã mất hẳn cái sở hữu của mình. Nhưng nữ nhân mà ăn một lần đã khó nhả, huống chi nàng đã từng ăn dài dài, ăn luôn cả cặp ngọc hành của đấng lang quân mình, nên sao có thể nhịn được. Cuối cùng thì nàng trở thành kỹ nữ của lầu xanh.

Đồng Tiểu thở ra:

- Giang Nam chẳng còn một đôi hiền kang lệ nữa.

Đồng Tiểu nhìn sang Á Di, từ tốn nói:

- Ta kể ra câu chuyện này, nàng hiểu ý ta chứ?

Á Di lắc đầu:

- Câu chuyện này thật là khó tin. Khó tin thì sao hiểu được ý của Đồng huynh.

- Tin hay không tin là quyền của nàng, nhưng nàng ắt đã hiểu ý của Đồng Tiểu này qua câu chuyện ta vừa kể.

Á Di lắc đầu:

- Không hiểu.

Nhìn sang Thiệu Ân, Đồng Tiểu hỏi:

- Dương huynh hiểu không?

- Ta không hiểu ẩn ý của người.

Đồng Tiểu lắc đầu, chắt lưỡi:

- Đúng là một đôi uyên ương. Tương lai có thể là một cặp hiền kang lệ, chẳng có tí thông minh nào cả.

Thiệu Ân lẫn Á Di tròn mắt nhìn chàng.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Không nói hai người... Không nói hai người.

Chàng quệt mũi rồi nói tiếp:

- Đồng Tiểu kể ra câu chuyện vừa rồi để cho Á Di hiểu, tình yêu khởi sự bằng mắt, bằng tai, bằng cái đầu thì chưa phải là tình yêu đâu.

Á Di buột miệng:

- Thế Đồng huynh nói thử xem. Tình yêu phải khởi đầu bằng cái gì nào?
- Tình yêu thật sự phải khởi đầu bằng mùi. Chính vì thế, cổ thư mới có câu "lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi". Hay nói cách nào khác là tình yêu phải khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi.

Thiệu Ân buột miệng chen vào:

- Chỉ có tình yêu của Đồng Tiểu người mới khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi thôi.
- Thốt dứt câu như thể trả được cho Đồng Tiểu một chiêu kiếm, Thiệu Ân bật cười thành tiếng.

Trong khi Thiệu Ân cười thì Đồng Tiểu cởi giày. Giày y vừa được tháo ra thì Á Di bị mũi, Thiệu Ân cũng ngưng cười.

Á Di cau mày:

- Đồng huynh là cái trò gì vậy.
- Ta đang thả mùi của mình để tìm tình yêu đó.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hôi không chịu nổi.
- Dương huynh có phải là ý trung nhân của Đồng Tiểu đâu mà y chịu nổi chứ.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Ta sẽ quẳng đôi giày của người đi đấy.
- Đồng Tiểu chỉ còn có mỗi một đôi giày này thôi. Nếu Dương huynh quẳng đi thì Đồng Tiểu lấy gì mang. Huống chi Đồng Tiểu đang trên đường đến Tử Địa U Minh gặp Vạn Kiến Sư. Mang trọng trách nặng với Thượng tôn mình chủ mà không mang giày, bở mặt Thượng tôn mình chủ quá.

Chàng chỉ vào thùng xe:

- Hê... Hai người không chịu nổi mùi của Đồng Tiểu thì cứ chui đại vào khoang xe đi. Đồng Tiểu một mình cầm dây cương được mà.

Á Di vẫn bịt mũi. Nàng nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân khẽ lắc đầu.

Thiệu Ân và Á Di miễn cưỡng chui vào khoang xe. Đồng Tiểu vỗ tay vào thùng xe, ôn nhu nói:

- Dương huynh cẩn thận đấy nhé.

Thiệu Ân hỏi:

- Người nói ta cẩn thận là có ý gì?
- Ý Đồng Tiểu là Dương huynh phải cẩn thận giữ vật chứng, nếu không có chứng có giống thì đừng trình lên Thượng tôn mình chủ đặng người phán.
- Không ngờ miệng lưỡi người ác độc như vậy.

Đồng Tiểu từ tốn đáp lời:

- Á Di tiểu thư có nghĩ như Dương huynh không?

Á Di im lặng.

Đồng Tiểu phá lên cười, giục ngựa phi nước đại kéo cỗ xe băng băng. Chàng nói:

- Cả hai ở trong chuồng, thì gấu đực chẳng cần lặn lội tìm gấu cái.

Nghe Đồng Tiểu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như vừa bị nhúng vào nước sôi. Bất giác nàng nhìn sang Thiệu Ân. Vô tình hai người lại nhìn nhau.

Sắc diện Á Di càng đỏ hơn khi tiếp nhận ánh mắt của y.

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nàng đừng nghĩ đến những lời càn rỡ, bỉ ổi của hấn nữa.

Âm thanh của những loài côn trùng tạo ra vọng vào tai Đồng Tiểu. Thứ âm thanh chỉ ru ngủ người ta, nhưng chàng vẫn không sao dễ được giấc ngủ của mình. Chàng linh cảm có điều gì đó sắp xảy đến với mình.

Chàng nhìn trộm qua Thiệu Ân và Á Di. Chàng nghĩ đến Thiệu Ân, mặc dù vẫn oán hận y, nhưng có một cái gì đó trỗi dậy trong Đồng Tiểu. Một thứ tình cảm mơ hồ mà chàng không giải thích được. Chàng liên tưởng đến một thời điểm nào đó, chính tay mình sẽ lấy mạng gã. Ý niệm trôi qua rất nhanh trong tâm tưởng Đồng Tiểu, bất giác ý niệm đó khiến chàng gai lạnh cột sống. Một thứ cảm giác mơ hồ mất mát rất lớn mà không có thứ gì có thể bồi đắp được.

Mồ hôi như luồng tư tưởng kia tuông ra ướt đẫm người chàng, mặc dù tiết trời về đêm khá lạnh lẽo, nếu không nói còn buôn buốt bởi những ngọn gió đêm rì rì thổi qua.

Một vì sao đêm vụt lướt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- "Chẳng biết đó là điều lành hay điềm gở."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đồng Tiểu, thì Á Di nhẹ nhõm người lên.

Nàng rón rén như một tên trộm sợ tạo ra tiếng động có thể đánh thức Thượng tôn mình chủ. Nàng nhìn qua Đồng Tiểu.

Thấy hành động bí ẩn của nàng, Đồng Tiểu vờ nhắm mắt lại trước khi buông một tiếng ngáy khuấy động sự tĩnh lặng của trời đêm.

Á Di bước trên đầu mũi hài, tiến lần đến Đồng Tiểu. Nàng nhìn chàng như thể quan sát chàng, rồi từ từ cúi xuống.

Nhẹ đặt tay vào mặt ngọc thạch của sợi dây chuyền, Á Di toan cởi sợi dây chuyền ngọc thạch. Đồng Tiểu tất nhiên biết hành động của nàng. Chàng vờ trở mình, rồi nhanh tay chụp lấy tay Á Di, nhưng mắt không mở ra. Á Di nín thở từ từ rút tay lại. Nàng toan gỡ tay Đồng Tiểu ra khỏi sợi dây ngọc thạch thì bất thành lình Đồng Tiểu thét lên một tiếng thật lớn:

- A...

Tiếng thét của chàng đánh động cả Thiệu Ân. Á Di giật mình ngồi thừ ra bên Đồng Tiểu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Y cau mày khi thấy Á Di ngồi bên Đồng Tiểu.

Á Di miễn cưỡng nói:

- Mọii định đánh thức Đồng huynh. Đã đến nửa đêm rồi, chúng ta đã có thể đi vào Tử Địa U Minh.

Đồng Tiểu dụi mắt:

- Còn Đồng Tiểu thì nằm mơ thấy ác mộng.

Á di nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng huynh thấy ác mộng gì?

Thiệu Ân bước đến bên Á Di.

Đồng Tiểu dụi mắt nhìn hai người giả lả cười rồi nói:

- Ta nằm mơ thấy một cơn ác mộng kinh khủng lắm.

Thiệu Ân hỏi:

- Người thấy gì?

- Ta thấy một ả nữ ma đầu mon men đến gần, rồi ngoạm lấy... ngoạm lấy cái chỗ đàn ông của ta đó.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa thả tay ôm lấy vùng kín:

- May quá, nó vẫn còn.

Á Di đỏ rần mặt.

Thiệu Ân cũng sượng sùng nhìn Á Di.

Á Di đứng bật lên chỉ Đồng Tiểu:

- Người...

Đồng Tiểu nhăn nhó nói:

- Hê, ta đâu có ám chỉ nàng. Chuyện ta kể với hai người ban chiều cứ lớn vớn trong đầu nên ta luôn bị ám ảnh, mỗi khi chớp mắt là lại thấy nó.

Á Di thở hắt ra.

Đồng Tiểu đứng lên, nhìn sang Thiệu Ân:

- Đã đến lúc chúng ta vào Tử Địa U Minh rồi.

Nhìn lại Á Di, Đồng Tiểu nói:

- Nếu không có nàng đánh thức, chắc Đồng Tiểu ta ngủ quên trong cơn ác mộng đó mà không vào Tử Địa U Minh được. Không chừng dám bị người trong ác mộng ngoạm mất cặp ngọc hành quý giá của ta.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới.

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Chúng ta sẽ vào Tử Địa U Minh để gặp một người. Đồng Tiểu ta nói ra người này, Dương huynh sẽ biết ngay. Y chính là Vạn Kiến Sư Gang Hào.

- Ta có nghe tiếng của Vạn Kiến Sư Giang Hào, nhưng chưa từng thấy mặt lão.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Ngay cả Thượng tôn mình chủ cũng không biết mặt. Nhưng chỉ cần Vạn Kiến Sư nhìn thấy sợi dây ngọc thạch của ta, sẽ xuất đầu lộ diện ngay.

- Nghĩa phụ muốn người gặp Vạn Kiến Sư?

Đồng Tiểu gật đầu.

- Đúng!

- Người gặp Vạn Kiến Sư với mục đích gì?

- Dương huynh có thể quay về hỏi Thượng tôn minh chủ.

- Người không nói được sao?

- Ta không có quyền nói trước khi gặp Vạn Kiến Sư.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn minh chủ phái huynh theo Đồng Tiểu không?

- Vì sao?

- Bởi vì huynh là kẻ mở đường cho Đồng Tiểu vào Tử Địa U Minh đó.

- Nghĩa phụ không nói với tại hạ điều đó.

- Ai mà nói, nhưng ẩn ý của Thượng tôn minh chủ là như vậy. Dương huynh có võ công cao thâm nhất trong ba người. Chẳng lẽ huynh lại đi sau.

- Người không cần nhắc nhở. Ta sẽ đi trước.

Ba người rời táng cây đại thụ theo độc đạo đi sâu vào cánh rừng tùm. Đi được ba dặm trong bóng tối, họ đến khu mộ địa khổng lồ. Ngay lối vào khu mộ địa là một nắm mồ to bằng một cái nhà. Trước nắm mồ đó có một ngọn đuốc lớn.

Đồng Tiểu đánh đá lửa, môi vào cây đuốc rồi nhìn sang Thiệu Ân:

- Huynh có nghe nói đến Tử Địa U Minh bao giờ chưa.

- Có.

- Dương huynh nghe nói vậy có sợ không. Chứ chỉ nghe nói đến Tử Địa U Minh, Đồng Tiểu đã muốn rụng rời tứ chi rồi. Nghe nói nó là vùng đất của những người chết. Bất cứ kẻ nào sống bước vào thì cũng đều phải chết.

- Người sợ sao vẫn cứ nhận lời nghĩa phụ mà đến đây.

- Hê... Nếu ta không đến thì ai đến. Huynh đừng quên Thượng tôn minh chủ còn nắm sinh mạng của những vị thúc thúc ở Dị Nhân Cốc ư?

Đồng Tiểu xoa tay:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn minh chủ phái ta đến Tử Địa U Minh không?

- Ta không biết ý của nghĩa phụ.

- Có gì mà không biết. Thượng tôn minh chủ là chủ nhân của võ lâm nhưng lại sợ Tử Địa U Minh, không dám đến, chẳng qua vì nghĩa phụ của Dương huynh cũng là người chết nhất.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Chết nhất nhưng lại tham lam.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Im! Ta không muốn người xúc phạm đến trưởng bối.

Đồng Tiểu rụt cổ lại:

- Không dám, không dám.

Chàng giả lả cười:

- Nếu như gặp ma nhân, Dương huynh sẽ làm gì?

- Ta không phải là người sợ ma sợ quỷ.

Đồng Tiểu cướp lời Thiệu Ân:

- Cũng không phải là kẻ tham sinh quý tử.

- Đúng.

- Vậy là xem như Đồng Tiểu có quý nhân phù hộ rồi. Đâu còn sợ gì nữa. Tiến vào Tử Địa U Minh thôi.

Thiệu Ân đi trước, Đồng Tiểu cầm đuốc đi giữa, sau cùng là Á Di.

Một luồng gió đêm se lạnh, mang theo âm hưởng của chốn a tỳ địa ngục thổi qua ba người. Luồng gió đêm đó khiến Đồng Tiểu không khỏi rùng mình liên tưởng đến những oan hồn vất vưởng đang dõi theo từng bước chân của mọi người. Có một thứ âm thanh sôi sùng sục từ trong lòng đất phát ra.

Đồng Tiểu nói:

- Bọn quỷ dữ dưới a tỳ sắp trời lên rồi đó.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu, thì chàng thấy một luồng khí trắng tuông tràn ra từ hai nắm mộ. Từ trong hai luồng khói trắng đó, hai bóng người vận bạch y thùng thùng. Đúng là những con ma đang vận trang phục thùng thùng bằng vải gấm.

Đồng Tiểu nắm cứng cây đuốc nói:

- Đúng là ma rồi.

Thiệu Ân đứng án ngữ trước Đồng Tiểu và Á Di. Y từ tốn nói:

- Người đừng có hốt hoảng quá. Ma sợ người chứ người không sợ ma.

Thiệu Ân vừa nói vừa dẫn đến hai bộ. Y nhìn hai bóng ma đang lướt về phía mình:

- Đừng đem cái trò hù ma nhát quỷ ra hù dọa Ngọc diện tử sát. Các người sẽ hối hận đó.

Mặc cho Thiệu Ân nói, hai bóng ma vẫn vùn vụt lướt đến y. Đôi tay khẳng khiu vươn ra, với những ngón tay xám ngoét muốn chụp tới, xé y làm nhiều mảnh.

Thiệu Ân đành giọng nói:

- Các người muốn chết, bổn thiếu gia sẽ sẵn lòng đưa các người quay lại a tỳ.

Y vừa nói vừa phát động hai chiếc ám khí hình cánh sao. Hai chiếc ám tiễn hình cánh sao thoát ra chẳng khác nào tinh sa, chụp tới tam tinh hai bóng ma.

Thiệu Ân thấy rõ ràng hai chiếc ám tiễn của mình đập thẳng vào tam tinh hai bóng ma đó nhưng chẳng có tác dụng gì, giống như đánh vào một khoảng không hư vô, và hai bóng ma cũng chẳng có phản ứng gì.

Thấy hai ngọn ám tiễn của mình chẳng có hiệu lực, Thiệu Ân liền dụng đến tử chiêu của mình. Y giang rộng hai tay, hơi khom đến trước. Hai ánh chớp bạc sáng ngời hình cung phát ra, cắt ngang vùng trung đẳng của hai bóng ma. Nhưng một lần nữa sát chiêu của Thiệu Ân vẫn chẳng làm gì được hai bóng ma đó.

Điều đó khiến Thiệu Ân bối rối. Y toan thối bộ, nhưng Đồng Tiếu đã thét lên:

- Dừng... Ma trận.

Tiếng thét của Đồng Tiếu như một lời cảnh báo Thiệu Ân, y nghiêng hai hàm răng vào nhau, cố trụ tấn. Hai bóng ma lướt vụt qua y như một cơn gió thoảng mà chẳng làm hại gì đến y cả.

Thiệu Ân rùng mình, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Dương huynh sợ chứ? Dù huynh có sợ cũng xin đừng thối bộ.

Thiệu Ân im lặng rồi nói:

- Sao người biết đây là ma trận?

- Đệ biết đây là ma trận vì có Dương huynh mà.

- Có ta?

- Đúng rồi, nhờ Dương huynh nói ma phải sợ người chứ người đâu có sợ ma. Nhưng hai con ma vừa rồi đã không sợ, lại chẳng bị chết bởi sát chiêu của huynh. Đệ nghĩ ngay chúng là ảo ảnh. Ảo ảnh chỉ có trong trận pháp, nên nghĩ là ma trận.

- Nếu như ta thối bộ thì sao?

- Huynh hãy nhìn xuống chân mình.

Thiệu Ân nhìn xuống.

Y đang dẫm lên một phiến đá, đã được đặt sẵn:

- Người quá thông minh đó.

- Đệ thường cho mình là kẻ thông minh đệ nhất thiên hạ mà.

- Tiếc rằng người lại là người Hắc đạo.

- Hắc đạo cũng là con người.

Thiệu Ân im lặng rồi bước tiếp. Lần này Thiệu Ân bước vào những phiến đá được đặt sẵn trên độc đạo dẫn vào Tử Địa U Minh. Đồng Tiếu và Á Di bước theo y. Họ đi một mạch mà chẳng có điều gì khác thường xảy ra, cuối cùng thì đến được trước ngôi nhà mồ âm u lạnh lẽo.

Đứng trước cửa tòa nhà mồ bằng đá, Thiệu Ân có vẻ đắn đo suy nghĩ.

- Dương huynh sợ à?

- Sao người cứ hỏi mãi ta câu hỏi đó.

- Phải hỏi chứ?

- Tại sao phải hỏi?

- Bởi vì có những người chết mới không sợ hãi thôi. Nếu huynh không biết sợ thì e sẽ nhập cùng bọn với lũ quỷ đói trong căn nhà mồ này.

Thiệu Ân thở dài. Y vận công phòng bị, rồi thả bước lên những bậc tam cấp. Cánh cửa nhà mồ từ từ mở ra kéo theo những âm thanh kót két nghe tựa như tiếng nghiến răng của một con quái vật đang thềm thỗng đói ăn.

Hai chiếc đèn đặt cuối nhà mờ hắt ra thứ ánh sáng lung linh, ma quái. Thứ ánh sáng nhập nhoạng, tạo ra những không cảnh rờn rợn đến gai buốt cột sống. Còn ngay giữa nhà mờ là cỗ áo quan trơ trụi.

Đồng Tiểu nhỏ giọng nói:

- Dương huynh nghĩ xem cỗ áo quan đó dành cho ai trong ba người chúng ta.
- Tất nhiên dành cho người.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Sai rồi.
- Không dành cho người thì dành cho ai chứ. Cuộc đi này người là người giữ trọng trách lớn.

- Chính vì giữ trọng trách lớn mà đệ nghĩ cỗ áo quan đó không dành cho mình. Không dành cho đệ thì chỉ còn dành cho Dương huynh và Á Di thôi. Giữa Dương huynh và Á Di phải có một người được liệm vào trong áo quan kia. Nhưng xét hai người thì người phải chui vào áo quan chẳng ai khác hơn là Dương huynh. Bởi vì cuộc đi này, Thực Á Di là người thừa. Nàng gia nhập cuộc đi này không vì thứ bảo vật mà đệ muốn tìm mà vì một lý do khác.

Đồng Tiểu quay lại Á Di:

- Ta nói đúng không? Còn nàng vì lý do gì nàng biết rồi. Ta không dám nói ra, sợ sắc diện của nàng lại đỏ bừng nữa đó.

Đồng Tiểu nói dứt câu thì sắc hoa của Thực Á Di lại ửng hồng. Nàng muốn phản bác lời của chàng nhưng lại lắc đầu im lặng. Á Di biết rằng có phản bác lại lời của Đồng Tiểu thì cũng sẽ bị chàng đưa vào chuyện không thể phản bác được.

Thiệu Ân nói:

- Hy vọng cỗ áo quan kia dành cho ta.

Y nói rồi bước ngay vào nhà mồ. Vừa bước chân qua khỏi ngưỡng cửa nhà mồ thì một mảnh lưới chụp xuống đầu y nhanh hơn một cái chớp mắt. Những tưởng đầu mảnh lưới kia sẽ trói cứng Thiệu Ân lại, nhưng một màn chớp bạc xuất hiện bao bọc khắp thể pháp y. Uy lực của màn chớp bạc cắt mảnh lưới thành nhiều mảnh, rơi vãi khắp sàn đá nhà mồ.

- Tiểu tử... giỏi lắm.

-- o O o --

## Hồi 22

### Ý Tình Vô Minh

**G**ọng nói đó như thể phát ra từ trong cõi hư vô. Đồng Tiểu dao dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Thiệu Ân nói:

- Đừng nhát ma, nhát quỷ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Nếu là anh hùng hảo hán thì không dụng những tiểu xảo bằng những cạm bẫy đâu. Tôn giá hãy bước ra.

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì vách đá nhà mồ dịch chuyển lộ ra một người đội mũ vô thường có chóp nhọn. Y có khuôn mặt trắng bệch như chiếc mặt nạ được đắp bằng vôi, tạo ra khuôn mặt thật vô hồn vô cảm. Bạch vô thường chấp tay sau lưng, không bước nhưng thân ảnh cứ trượt trên sàn gạch nhà mồ.

Đồng Tiểu cứ trợn mắt nhìn bạch y nhân. Chàng chờ cho bạch y nhân dừng bộ rồi mới nói:

- Hê... tôn giá là người hay là bạch vô thường chốn a tỳ.

- Bạch vô thường.

Đồng Tiểu có cảm giác giọng nói không phát ra từ cửa miệng của bạch vô thường mà phát ra từ trong chốn hư vô, huyền ảo của cõi địa ngục, vọng đến tai chàng.

Đồng Tiểu nói:

- Bạch vô thường tôn giá hẳn biết mục đích của tiểu sinh đến Tử Địa U Minh?

- Đồng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Đúng là cõi a tỳ linh thiên. Tiểu sinh không nói ra mà Bạch vô thường tôn giá đã biết mục đích của tiểu sinh. Bái phục! Bái phục! Vậy Bạch vô thường tôn giá có đồng ý cho tiểu sinh gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào không?

- Giang Hào đã là người của vô minh. Đồng công tử muốn gặp Giang Hào thì phải làm một việc.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tôn giá chỉ giáo.

- Đổi mạng. Đồng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào thì hãy giết Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân thế vào Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiểu cau mày, gãi đầu làu bàu nói:

- Khó lắm... Khó lắm... Chuyện không thể làm được.

Chàng chỉ Thiệu Ân:

- Dương huynh đây chỉ phải tay một cái thì mạng của tiểu sinh đi đời. Tôn giá đặt điều kiện khó quá đối với tiểu sinh. Tiểu sinh có đề nghị khác. Hay là tiểu sinh lấy mạng Thục Á Di tiểu thư thay cho Dương huynh vậy. Điều đó dễ hơn.

- Không được.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Sao lại không được. Bạch vô thường tôn giá không thấy Thục Á Di tiểu thư là trang mỹ nhân ư. Nếu nàng ta thế vào chỗ của Dương huynh đây thì cỡi a tỳ chỉ có lợi chứ đâu có hại. Nàng có thể làm rất nhiều việc. Không chừng diêm vương lão nhân gia sẽ khoái chí tử, thích mê nữa đó. Nếu như diêm vương lão nhân gia không còn sức còn lực thì đến lượt tôn giá... Tất cả đều có lợi mà.

Thục Á Di nóng bừng cả mặt khi tai phải nghe những lời nói này của Đồng Tiểu. Nàng gắt giọng nói:

- Người không được nói như vậy.

Đồng Tiểu nhìn lại nàng:

- Hy sinh một chút cho ý lang quân mà cũng không được. Nàng yêu kiểu gì vậy. Cho dù người ở dương thế hay cỡi a tỳ thì cũng có nam có nữ, có âm có dương. Nàng đừng sợ cỡi a tỳ, nam nhân không có...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, cười hì hì.

Thiệu Ân chau mày. Y gần giọng nói:

- Đồng Tiểu đừng nói bừa nữa.

Y nhìn lại Bạch vô thường:

- Tôn giá muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân sao không tự ra tay mà phải nhờ đến Đồng Tiểu. Y không đủ bản lĩnh làm chuyện đó đâu. Hay tôn giá sợ mình phải chui xuống cỡi a tỳ trở lại nên mới nhờ đến Đồng Tiểu. Mượn dao giết người ư? Có bản lĩnh thì hãy lấy mạng Thiệu Ân này chứ đừng nhờ đến Đồng Tiểu.

- Võ công của người thì đâu thể bì với võ công của cỡi địa ngục.

Lời còn đọng trên miệng Bạch vô thường thì Dương Thiệu Ân chớp động hữu thủ. Đạo ám tiễn hình cánh sao sáu cánh vụt bắn ra như tia chớp, xẹt đến tam tinh của Bạch vô thường. Y xuất thủ sát chiêu hoàn toàn bất ngờ, nhưng Bạch vô thường lại khiến sự bất ngờ đó đổ dồn trở lại Thiệu Ân, bằng một thức thủ pháp dị kỳ, y dụng hai ngón chỉ bắt lấy ngọn ám tiễn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Thủ pháp của Bạch vô thường khiến Thiệu Ân giật mình. Y có cảm tưởng Bạch vô thường hiểu rõ những đặc điểm của võ công mình.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiệu Ân thì Bạch vô thường lắc nhẹ cổ tay. Ngọn ám tiễn bắn vụt trở lại. Tiếng xé gió của chiếc ám tiễn khiến Đồng Tiểu nổi da gà.

Chàng buộc miệng nói:

- Cẩn thận.

Cùng với lời cảnh báo của Đồng Tiểu, Thiệu Ân nghiêng người thủ bộ, thì Bạch vô thường lướt tới.

Thiệu Ân dụng ngay đến sát chiêu. Một màn chớp quang sáng ngời tỏa ra quanh thể pháp y để đón lấy trao công của đối phương. Đồng Tiểu gần như không tin được khi nhận ra thủ pháp thần kỳ, quái dị của Bạch vô thường, gần như y chẳng để cho Thiệu Ân có cơ hội phát triển chiêu công mà luôn bị rơi vào thế bị động.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch vô thường đã công ra liên tục mười chiêu thức lù Thiệu Ân, và bất ngờ điểm vào tịnh huyết của y, trong khi y gần như không kịp có chiêu nào phản kích lại Bạch vô thường.

Điểm huyết Thiệu Ân xong, Bạch vô thường nhìn lại Đồng Tiểu, sau đó mới lướt người biến vào sau vòm cửa.

Lối hành xử của Bạch vô thường khiến Đồng Tiểu, Thiệu Ân phải sửng sờ.

Chàng còn chưa biết mục đích của Bạch vô thường, đã điểm huyết được Thiệu Ân nhưng lại không giết y, mà lại bỏ vào vòm cửa nhà mồ.

Từ trong vòm cửa một lão nhân bước ra. Y vận trường y như những thần tướng số. Chắp tay ung dung, rất thư nhàn, lão bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đồng thiếu gia, lão phu đã chờ Đồng thiếu gia.

Đồng Tiểu nhìn lão trượng, giả lả vừa cười vừa ôm quyền nói:

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm, tiên sinh chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Giang Hào chính là lão phu.

- Đồng Tiểu tham kiến tiên sinh.

Đồng Tiểu vừa nói vừa ôm quyền xá nhưng không quên quan sát chân diện của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng giả lả nói:

- Giang tiên sinh, Bạch vô thường tôn giá là ai mà võ công cao siêu như vậy?

Vạn Kiến Sư Giang Hào vuốt râu, từ tốn nói:

- Bạch vô thường tôn giá là một đại cao thủ Hắc đạo chúng ta. Lão phu phải thân hình thỉnh mời người tái xuất giang hồ.

- Thế thì may mắn cho giới Hắc đạo rồi. Giới Hắc đạo chúng ta đã có người đủ bản lĩnh đối phó với Minh chủ bạch đạo. Ông trời có mắt mà.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng thiếu gia, lão phu chờ Đồng thiếu gia ở đây.

- Sao tiên sinh biết Đồng Tiểu sẽ đến?

- Nhất định thiếu gia sẽ tìm đến đây bởi vì thiếu gia là hậu nhân của Thánh cô tiên tử.

- Nói như vậy, Giang tiên sinh cũng biết mục đích của tiểu sinh tìm đến Tử Địa U Minh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Biết! Đồng thiếu gia đến Tử Địa U Minh để lấy thanh bảo kiếm vô định của giang hồ kỳ hiệp Lâm Chi Khanh, thân phụ của thiếu gia.

Đồng Tiểu nhướng mày nhìn Giang Hào:

- Hình như mọi chuyện trên thế gian này tiên sinh đều biết như chính những đường chỉ trong lòng bàn tay mình. Tiểu sinh chỉ còn biết bái phục Giang tiên sinh thôi.

Đồng Tiểu vốn vã nói:

- Giang tiên sinh, tiểu sinh đang rất cần thanh báu kiếm của thân phụ, mau đưa cho tiểu sinh.

- Lão phu biết Đồng thiếu gia rất cần báu kiếm của Lâm Chi Khanh.

Lão buông tiếng thở dài.

Đồng Tiểu nhìn lão:

- Sao tiên sinh lại thở dài? Tiên sinh hẳn biết vì sao tiểu sinh cần thanh bảo kiếm đó chứ.

- Thiếu gia, báu kiếm đó rất cần cho thiếu gia.

Đồng Tiểu gượng cười:

- Vâng, rất cần, bởi vì tiểu sinh phải có có để đổi lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc Dị nhân cốc.

- Đồng thiếu gia không nghĩ đến sự nghiệp khởi phát Hắc đạo của bản thân ư?

- Hây... Tất nhiên là có nghĩ đến chứ. Nhưng mạng người vẫn quan trọng hơn. Việc khởi phát sự trở lại của Hắc đạo sẽ tính sau. Còn trước mắt phải lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc ở Dị nhân cốc. Cổ thư có câu, có nhân thì mới có tất cả, vô nhân thì chẳng làm được gì. Giang tiên sinh hiểu ý của tiểu sinh chứ.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nói:

- Thôi được, lão phu sẽ trao báu kiếm Vô Minh cho thiếu gia. Nhưng...

- Nhưng còn gì nữa?

Lão buông tiếng thở dài:

- Thiếu gia không biết... Muốn lấy báu kiếm Vô Minh phải có kẻ thế Vô Minh. Người được thế phải là người của Hắc đạo. Không phải kẻ Bạch đạo nào cũng có thể làm vật hiến tế để lấy báu kiếm Vô Minh. Chỉ có hai kẻ làm vật hiến tế Vô Minh, đó là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt và nghĩa tử của y Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

- Ý của tiên sinh, tiểu sinh phải tế Dương Thiệu Ân mới có thể lấy được báu kiếm.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Nếu Đồng thiếu gia không tế sống gã Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân kia thì chỉ có một cách duy nhất để có được báu kiếm.

- Cách gì nữa à?

Vạn Kiến Sư buông tiếng thở dài. Lão lắc đầu nói:

- Cách này lão phu không muốn chút nào.

- Giang tiên sinh cứ nói đi.

- Dương Thiệu Ân phải tế sống Đồng thiếu gia, sau đó mang báu kiếm về dâng cho Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo của chúng ta mãi mãi chìm vào bóng tối không bao giờ chường mặt ra ngoài võ lâm. Vĩnh viễn võ lâm không còn giới Hắc đạo...

Vạn Kiến Sư nói đến đây dùng ống tay áo quạt nước mắt mình.

Đồng Tiếu nhìn lão:

- Tiên sinh khóc đó à?

- Lão nghĩ đến hậu vận của giới Hắc đạo mà chẳng cầm lòng được.

Đồng Tiếu dùng ngón tay chấm vào khước mắt của Giang Hào. Chàng thè lưỡi liếm ngón tay mình rồi nói:

- Nước mắt bị ai sao mặn quá.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lắc đầu nhìn Đồng Tiếu:

- Đồng thiếu gia, thiếu gia nên vì đại nghiệp Thánh cô mà đừng yếu mềm. Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào Đồng thiếu gia.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Được rồi, tiên sinh hãy cho tiểu sinh biết báu kiếm đang ở đâu.

Vạn Kiến Sư Giang Hào chỉ cổ quan tài:

- Thiếu gia hãy đặt xác của Thiệu Ân vào cổ áo quan tài, sẽ thấy báu kiếm Vô Minh.

Đồng Tiếu ve cằm gật đầu:

- Tiểu sinh đã hiểu rồi.

Chàng bước lại bên Dương Thiệu Ân. Chắp tay sau lưng, Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh đã nghe tất cả rồi chứ?

- Ta đã nghe.

- Bây giờ Dương huynh đã tin lời Đồng Tiếu rồi chứ?

- Giới Hắc đạo có những trò quái gở, ta không thể nào ngờ tới được. Nhưng hôm nay, Dương Thiệu Ân đã bị bại với một người của cõi Vô Minh. Ta chấp nhận cái chết đến với mình. Người ra tay đi.

Đồng Tiếu khẽ lắc đầu:

- Trước khi đệ ra tay giết huynh, để tế Vô Minh, đặng có thanh báu kiếm Vô Minh đem về dâng cho Minh chủ đặng giải thoát các vị đại thúc khỏi cảnh nô nhân, cũng có vài lời nói với Dương huynh.

- Người cứ nói. Rất tiếc ta không có được chén rượu để chia tay người.

- Nói đủ rồi, đâu cần đến rượu. Giới Bạch đạo hờ một chút là dùng rượu để tiện tiện đưa. Vui cũng uống, buồn chàng uống, chia tay cũng uống và không có cái quái gì cũng uống, khiến Đồng Tiếu này những tưởng cả giới Bạch đạo là một lũ sâu rượu. Uống mãi rồi mất hẳn đi sự thông minh vốn có của con người.

Thiệu Ân sa sầm mặt:

- Người tiễn ta đi hay miệt thị ta vậy?

- Lăng nhăng với Dương huynh suốt cả thời gian qua, đâm ra Đồng Tiếu này quen miệng. Huynh đi rồi, đệ không biết tìm ai để lăng nhăng nữa.

Nghe Đồng Tiếu nói, Thiệu Ân chỉ muốn bật cười nhưng nén lại kịp.

Đồng Tiếu quạt mũi:

- Bây giờ Dương huynh đã biết cổ áo quan tài kia dành cho huynh.

- Chẳng lẽ dành cho người.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đệ không muốn chui vào trong đó. Ghê lắm. Trong đó có hứng thú gì mà chui vào. Chui vào đó có thú đi nữa, Đồng Tiếu này cũng chỉ muốn chui vào tấm chăn có các nàng kiều nữ đầy sức sống thôi.

- Vậy nói dành cho ta.

- Tất nhiên rồi. Ngoài Dương huynh ra thì đâu có ai làm vật tế nữa. Nghĩ cũng tiếc, một kỳ tài của giới Bạch đạo như huynh mà phải chết yểu.

Đồng Tiếu chắt lưỡi:

- Tiếc nuôi thật.

- Tiếc nuôi cũng thế thôi.

Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có nói lời trăng trối gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không...

- Sao lại không?

- Ta chẳng có gì để nói cả. Dù sao thì ta cũng trả được món nợ cho người. Món nợ đã sát tử Đồng thúc phụ của người.

- Vậy cũng được. Nhưng người chết cũng có điều gì để nói với người sống chứ?

- Ta không có gì để nói.

- Sao không có gì để nói? Hay huynh sợ chết mà chẳng còn gì để nói cả ư?

- Người muốn ta nói gì với người nào?

- Thí dụ như Dương huynh gửi gắm cái gì đó. Như gửi gắm cho đệ chăm sóc Thục Á Di. Thục Á Di để tình cho huynh... nay huynh chết bất đắc kỳ tử, tất nhiên nàng sẽ chẳng bao giờ ôm mộng chờ đợi một người chết. Huynh đâu có chui lên được mà... mà...

Đồng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, giả lả cười rồi nói tiếp:

- Nhất định nàng sẽ đi tìm người khác. Và ôi thôi chuyện gì xảy ra huynh có thể đoán ra mà. Thê tử, tan nát còn hơn thế nữa. Do đó huynh phải tìm người gửi gắm nàng ấy lại. Mà người huynh gửi gắm có lẽ còn mình Đồng Tiếu mà thôi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Người đừng nói càn... Ta và Thục Á Di có mối quan hệ nào?

- Nhưng huynh đã biết nàng yêu huynh. Hay là huynh chết vẫn còn tiếc.

Đồng Tiếu chắt lưỡi nói tiếp:

- Nhìn bản mặt trơ trơ của Dương huynh là biết ngay. Đến lúc chết rồi... Đến lúc gần chết rồi mà vẫn còn ích kỷ, nhỏ nhen khư khư giữ lấy cái của để cho mình.

- Người xuống tay đi, đừng nói nữa.

- Sao huynh gấp như vậy?

- Thà người xuống tay giết ta còn hơn phải nghe những lời nói của người. Nghe người nói, ta chắc vỡ mật, vỡ gan mà chết.

Đồng Tiếu phá lên cười. Tràng tiếu ngạo của chàng nghe thật dòn dã.

Vừa cười Đồng Tiếu vừa nói:

- Phải chi Dương huynh chết như thế hay hơn cho Đồng Tiếu.

- Sao lại hay hơn?

Đồng Tiếu xòe tay đến trước mặt Thiệu Ân:

- Tay đệ không bị dơ.

- Dơ thì sao?

- Máu của Dương huynh dính vào tay đệ, không dơ thì sao chứ. Mắc công lại phải đi rửa.

Thiệu Ân thở ra:

- Đồng Tiếu, xuống tay ngay đi, đừng nói nhiều nữa.

- Huynh chưa nói lời trăn trối sau cùng mà.

- Được, người muốn, ta sẽ nói.

Thiệu Ân thở ra từ từ:

- Nếu trước khi chết, ta cắt được cái lưỡi của người.

- Đó đâu phải là lời trăn trối nhắn gửi mà là ước muốn của huynh.

Thiệu Ân thở hắt ra một lần nữa:

- Thôi được, ta gửi Á Di lại cho người đó.

Đồng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Thục cô nương nghe Dương huynh nói chứ? Huynh ấy gửi cô lại cho Đồng Tiếu đó.

Cô nương có chịu không?

Á Di đỏ mặt. Nàng im lặng.

Đồng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nàng ta im lặng tất không nhận lời. Có lẽ cái giống của Đồng Tiếu không ngon bằng

Dương huynh.

Lời nói này của Đồng Tiếu bắt Thiệu Ân phải bật cười.

Đồng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Thế là Dương huynh đã cười. Huynh cười là được rồi. Có chết thì huynh cũng có gì muộn phiền. Huynh sẽ làm con ma lúc nào cũng nhắm cái miệng, toét hai cánh hoa, hê hê...

Đồng Tiếu nói rồi rút ngọn trủy thủ dưới ống gài.

Chàng quay lại nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Giang tiên sinh...

Giang Hào bước đến bên Đồng Tiếu. Chàng từ tốn hỏi lão:

- Theo ý Giang tiên sinh, tiểu sinh sẽ lụy vào đâu để Dương huynh đây chết không đau đớn, chết ngay lập tức, chết mà không kịp chớp mắt hoặc trung tiện một tiếng.

Chẳng biết lời chàng tác động đến Giang Hào thế nào mà lão sượng chảy ra.

Giang Hào miễn cưỡng nói:

- Đồng thiếu gia đâm ngay tim hấn, hoặc ngay yết hầu hấn.

- Tốt! Nhưng trước khi giết Dương huynh, tiểu sinh muốn xem cái chỗ kín của y đã.

Giang Hào chau mày:

- Xem làm gì?

- Hây... Phải xem để còn biết cái ấy của Dương huynh như thế nào mà những trang tiểu thư gặp mặt đã đong đỏng yêu huynh ấy rồi.

Thiệu Ân bặm môi, rít giọng nói:

- Đồng Tiếu, người đừng làm trò nữa, ra tay đi.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đồng Tiếu vẫn cởi thắt lưng y. Sắc diện Thiệu Ân đỏ rần, với những nét bất nhẫn và hổ thẹn. Thiệu Ân toan cất tiếng thóa mạ thì Đồng Tiếu bất thành linh vung ngọn trủy thủ, nhưng không đâm Thiệu Ân mà ngược lại đâm vào yết hầu của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rùng mình phát một tiếng trung tiện, ôm lấy yết hầu đang phún máu, nhìn Đồng Tiếu:

- Người...

Đồng Tiếu nhìn lại Giang Hào:

- Cổ áo quan kia dành cho Giang tiên sinh mới đúng.

Chàng chìa mặt áp vào lỗ tai Giang Hào:

- Còn thiếu một cái mụn ruồi.

Lời Đồng Tiếu dứt thì Vạn Kiến Sư Giang Hào cũng vừa đổ sầm xuống sàn nhà mồ, hồn trút ra khỏi xác. Mắt lão cố mở trừng trừng như muốn hỏi Đồng Tiếu:

- "Mụn ruồi gì?"

Giải huyết cho Thiệu Ân, Đồng Tiếu cùng y mở nắp cỗ quan tài. Trong áo quan có thanh kiếm Vô Minh tỏa sắc xanh rờn. Đồng Tiếu lấy thanh Vô Minh kiếm, không có vỏ bọc, rồi đặt xác của Vạn Kiến Sư Giang Hào vào trong quan tài, sau đó đập nắp quan tài lại.

Làm xong tất cả mọi việc, Đồng Tiếu mới gói thanh kiếm Vô Minh khoát lên lưng.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đã có thể quay về được rồi.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Tại sao người hành động như vậy?

Đồng Tiếu nhún vai:

- Dương huynh chỉ nên biết một điều, đệ là kẻ thông minh hơn huynh tưởng. Chính sự thông minh đó đã dẫn đệ theo con đường của mình, và không muốn theo sự sắp xếp của người khác.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không biết người đang nghĩ gì và sẽ làm gì.

Đồng Tiếu mỉm cười, ung dung bước ra cửa nhà mồ.

Thiệu Ân nhìn theo sau lưng Đồng Tiếu.

Có cái gì đó khiến y thầ m thán phục chàng.

-- o O o --

## Hồi 23

## Phán Quyết Tử Thân

Những tảng mây đen khổng lồ trôi trên bầu trời xanh thẳm, che khuất cả vầng nhật quang, tạo nên một thứ không gian âm u, ảm đạm. Ngay trước tòa tổng đàn võ lâm là khoảng sân rộng trên bốn mẫu, với tám cây cổ thụ bằng đá hoa cương cao vút, những tưởng muốn đâm xoạt cả bầu trời phía trên.

Tất cả những vị chưởng môn đức cao vọng trọng đều có mặt ở đây. Kể cả phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư, Thái Ất chân nhân chưởng môn Võ Đang phái. Sự có mặt của hai vị trưởng tôn đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang càng làm cho không gian của đấu trường thêm phần trang trọng, nhưng không thiếu đi vẻ ảm đạm của những cuộc đấu sinh tử.

Người thứ hai mà giới Bạch đạo đang có mặt tái đấu trường phải để tâm đến chính là Đổng Tiếu. Giới Bạch đạo phải để tâm đến chàng bởi vì ở đây duy nhất chỉ có Đổng Tiếu là giới Hắc đạo mà lại được ngồi ngay phía dưới khán đài, chỉ cách vị võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt không quá một hàng ghế.

Tất nhiên Đổng Tiếu biết mọi người đang để mắt đến mình. Chàng mặc nhiên với sự quan tâm của những nhân vật Bạch đạo có vai, có vế trong giới Bạch đạo võ lâm. Với vẻ thờ ơ, chàng nhìn về phía Thập Tứ Lang và Băng Phương Vũ.

Đổng Tiếu thầm nghĩ:

- "Cái cơ gì mà để tâm đến mình chứ. Các người nên để mắt đến gã kiếm thủ Đông đảo phù tang kia. Hắn mới đúng là sát tinh của các người."

Trong đấu trường sinh tử tồn vong, Thập Tứ Lang sau khi uống xong chén trà do Băng Phương Vũ dâng lên bằng tất cả những nghi lễ mà Đổng Tiếu đã biết, rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn gã nghĩ thầm:

- "Cứ làm trò ra vẻ như thế để làm gì?"

Từ hàng ghế của những chưởng môn võ lâm, môn chủ kiếm môn Trình Bang cũng bước ra đứng đối diện với Tứ Lang.

Quần hào Bạch đạo đồng loạt xướng lên, thị uy:

- Trình môn chủ giết hắn đi... Trình môn chủ giết hắn đi.

Trình Bang chủ ôm quyền xá, rồi trịnh trọng nói:

- Tôn giá đã nghe chư vị bằng hữu võ lâm Trung thổ nói rồi chứ?

Thập Tứ Lang đặt tay vào vùng chấn tâm, khom mình với vẻ thành kính:

- Tại hạ cung kính mời môn chủ kiếm môn đã kiểm chứng kiếm chiêu với tại hạ.

Trình Bang gằn giọng nói:

- Đao kiếm vô tình.

Thập Tứ Lang từ tốn đáp lời nhưng lại phát ra âm thanh xì xì như tiếng răn lục kêu:

- Dao kiếm vô tình, kiếm chủ vô tâm.

- Nếu Trình mỗ lấy mạng tôn giá bằng một chiêu kiếm, tôn giá không ân hận vì đã đặt chân đến Trung thổ chứ?

- Tại hạ không ân hận mà lại hoan hỷ tiếp nhận chiêu kiếm của môn chủ.

- Được...

Môn chủ kiếm môn thối lại bốn bộ, đặt tay vào đốc kiếm.

Thập Tứ Lang ra dấu cho Băng Phương Vũ. Nàng trình trọng bưng chén trà đi những bước uyển chuyển tiến đến trước mặt môn chủ kiếm môn Trình Bang. Nàng quỳ trước mũi giày họ Trình, xoay chén trà một vòng trên tay mình rồi trình trọng dâng lên họ Trình.

Khi Trình Bang tiếp lấy chén trà, thì Băng Phương Vũ khom người xuống với vẻ mặt thành bái, nhu hòa. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Kiếm chủ Thập Tứ Lang kính môn chủ chén trà của Đông đảo.

Môn chủ kiếm môn Trình Bang nhìn nàng. Trong đầu y bất giác lóe lên ý niệm:

- "Sao cái gã man di mọi rợ Thập Tứ Lang không kính nàng cho bốn môn chủ có hay hơn không?"

Y vừa nghĩ vừa dốc chén trà uống cạn rồi trả lại cho Băng Phương Vũ. Trình Bang vừa trả chén trà vừa nói:

- Nếu tiểu thư có lòng ngưỡng mộ bốn môn chủ, ta rất muốn bồi tiếp cô nương tại kiếm môn.

Băng Phương Vũ không hề tỏ thái độ bất nhẫn trước lời mời có nhiều ẩn ý của Trình Bang. Nàng từ từ đứng lên, đặt tay phải vào ngực trái, hơi khom về phía trước, ôn nhu nói:

- Đa tạ sự ngưỡng mộ của môn chủ. Nếu môn chủ đả bại Thập Tứ Lang kiếm chủ thì Phương Vũ mới có thể đến kiếm môn bồi tiếp người.

- Nàng nói phải giữ lời đó. Kiếm chủ của Đông đảo khởi phát từ Trung thổ, ta không tin kiếm chiêu của chủ nhân nàng có thể qua được mười hiệp đấu.

Băng Phương Vũ hơi cúi đầu xuống, rồi thối bộ di dời những bước chân như bước chân sáo lui về sau.

Nàng lui khỏi đấu trường rồi kiếm chủ Trình Bang mới định nhân nhìn lại Thập Tứ Lang.

Y từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm vào mặt Tứ Lang.

Mặc dù kiếm chủ kiếm môn đã rút kiếm điểm vào mặt mình nhưng Thập Tứ Lang vẫn chưa rút kiếm. Y chống thanh trường kiếm dài ngoắc, thứ binh khí đặc dị chỉ có thể rèn được ở xứ Phù tang xa xôi, còn tay thì nắm vào đốc kiếm.

Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, bất ngờ lên tiếng hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, theo ý người, ai sẽ là người thắng.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ôm quyền khách sáo nói:

- Tôn giá cho tiểu sinh đánh giá chứ?

Chung Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bốn tọa tin vào sự tinh tường của người.
- Nếu tôn giá đã cho tiểu sinh phân định thì tiểu sinh sẽ nói là...
- Tiểu tử nói cho ta nghe thử xem.

Đồng Tiểu giả lả cười, rồi ôn nhu nói:

- Theo tiểu sinh thì kiếm chủ kiếm môn sẽ phọt ra tất cả.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Phọt ra tất cả là như thế nào...
- À đó là ngôn phong của Hắc đạo... Thượng tôn mình chủ tôn giá mới nghe lần đầu nên không hiểu thôi.

- Tiểu tử có thể giải thích cho bốn tọa được chứ?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Khó nói lắm à. Khi cuộc giao đấu kia bắt đầu, tôn giá sẽ chứng nghiệm ngay lời của tại hạ.

Chung Hảo Kiệt cau mày nhìn chàng. Trong ánh mắt của lão lộ rõ những nét thắc mắc nhưng chỉ thẳm nhủ trong đầu:

- "Phọt ra tất cả là cái gì? Gã tiểu tử này ám chỉ cái gì? Y đúng là một con người bí hiểm. Y làm được tất cả nhưng hóa ra lại chẳng có chút gì để đáng gọi là anh hùng hảo hán. Ngôn phong của y chẳng ra làm sao cả."

Như thế đoán được những ẩn ý trong đầu vị Thượng tôn mình chủ, Đồng Tiểu điểm một nụ cười nhiều ẩn ý. Tiếp nhận nụ cười của chàng, Chung Hảo Kiệt cau mày.

Lão đâu ngờ được rằng Đồng Tiểu đang nghĩ: "Mặt của ta đâu có gì lạ đâu mà lão nhìn ta dữ vậy. Đến lượt lão cũng phọt ra như y thôi."

Trở lại cuộc kiếm chứng kiếm chiêu của Thập Tứ Lang và Trình Bang. Trình Bang gần giọng nói:

- Sao tôn giá còn chưa rút kiếm ra. Hay không đủ dũng lược để rút kiếm.

Thập Tứ Lang cứ như chờ cho kiếm chủ kiếm môn thốt ra câu nói này mới từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm sáng quắc, một thứ ánh sáng chói lòa, thứ ánh sáng chết chóc mà Trình Bang chủ cảm nhận được ngay khi lưỡi kiếm đặc dị xứ Phù tang được Thập Tứ Lang rút ra.

Vừa thấy ánh sáng chớp ngời trên lưỡi kiếm đặc dị của Thập Tứ Lang, bất giác xương sống của Trình bang chủ gai lạnh, bụng dạ y nao nao một thức cảm giác khó chịu như người sắp buồn nôn. Chưa xuất chiêu mà gã đã buồn nôn nao nao, chứng tỏ gã đã cảm nhận được bóng sắc tử thần. Phàm những ai cảm nhận được bóng sắc tử thần trong một cuộc tử đấu thì kẻ đó biết mình khó mà thoát chết. Ai mà không muốn sống, ai mà không tham sống, nay cảm nhận cái chết chập chờn trước mặt thì ai mà không rợn người. Chính cái cảm nhận kia khiến cho Trình Bang chủ bất giác rùng mình.

Mặc dù rùng mình, dù cảm nhận cái chết đang lấp lửng trước mặt mình nhưng Trình Bang chủ sao có thể thay đổi được nữa. Tên đã lên nổi, và chỉ có một cách duy nhất là bay đi. Nó trúng đích hay không trúng đích thì kiếm chủ kiếm môn làm sao biết được, nhưng điều họ Trình cảm nhận rõ mồn một là cái chết.

Tứ chi của họ Trình như thể có luồng khí lạnh lan vào, cùng với cảm giác mơ hồ, hồi hộp, nhưng y chẳng thể nào dừng được cuộc đấu này. Bên tai y vẫn lờng lộng những tiếng xướng của quần hào Bạch đạo:

- Giết hẳn đi... Giết hẳn đi.

Y cố tịnh tâm để chối bỏ những ý tưởng thuộc về cái chết đang dần hiện ra trong tâm thức mình. Y chẳng chối bỏ thì ý niệm về cái chết càng rõ mồn một, và như thể để đáp lại lời cổ vũ của quần hào Bạch đạo đang ủng hộ mình, môn chủ kiếm môn Trình Bang phát ra một tiếng trung tiện. Sau khi xả được xú khí trong bụng mình, bất giác y cảm thấy nhẹ tênh.

Trình Bang cảm thấy nhẹ hẳn cả người sau khi xả xú khí. Cảm giác kia còn đọng trong nội thể của y thì một tia sáng chói lòa phát ra từ lưỡi kiếm của Thập Tứ Lang làm y lóa cả mắt.

Gần như theo một phản xạ tự nhiên, Trình Bang vung kiếm ra để ngăn đỡ. Một âm thanh chát chúa đập vào thính nhĩ gã. Thứ âm thanh khô khốc mà họ Trình chẳng muốn nghe một chút nào. Khi tai gã còn u u tiếng âm thanh của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì tới cảm giác tê buốt phát ra từ hõ khẩu. Hõ khẩu của kiếm chủ kiếm môn rách toạc một đường dài, còn thanh trường kiếm lại rơi xuống sàn đá, lăn lông lốc.

- "Chuyện gì vừa xảy ra?"

Y chỉ có thể trả lời được câu hỏi đó khi đã thấy ngay trước mắt mình lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép. Thứ ánh sáng chói lòa rờn rợn mà y không muốn nhìn thấy. Thứ ánh sáng buộc kiếm chủ kiếm môn nghĩ đến cái chết. Thứ suy nghĩ mà y chẳng bao giờ muốn nghĩ tới. Y không muốn nghĩ đến nhưng nó hiện hữu ngay trước mặt y.

Mũi kiếm của Thập Tứ Lang như lời kết án của tử thần. Nó chính là bóng sắc tử thần. Đến lúc này thì môn chủ kiếm môn mới biết mình đang đối mặt với một cái chết khủng khiếp nhất, cái chết dành cho những kiếm thủ, cái chết mà y chẳng bao giờ nghĩ tới, nhưng nó lại đến quá đột ngột. Chính vì sự xuất hiện đột ngột của bóng sắc tử thần mà bất giác họ Trình cảm thấy quý cuộc sống này vô cùng. Y chột hổn tiếc tại sao mình lại thuận theo lời của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt, thách thức tỷ kiếm cùng Thập Tứ Lang. Y đã không tự tìm hiểu đối phương của mình mà chỉ cho y là hạng man di, giờ muốn hối cũng đã muộn rồi.

Bản năng sinh tồn càng lúc càng trở lên trong tâm tưởng của Trình Bang. Ai mà không vậy. Khi đứng trước cái chết người ta mới thấy quý mạng sống của mình. Nếu bình nhật thì cái mạng của họ đâu có đáng gì, nếu không muốn nói là còn thua cả một nén bạc vụn, hay một nụ hôn của ả kiều nữ trong lầu xanh. Nhưng giờ thì không, Trình Bang muốn sống. Sống để tiếp tục đảm nhận chức vị môn chủ kiếm môn mà Minh chủ đã ban cho y.

Trình Bang mấp máy hai cánh môi toan mở lời van xin nhưng khổ nỗi sức sống đang dần trôi tuột khỏi y, đến nỗi y không thể thốt ra thành lời van cầu đó, để rồi cuối cùng thì hai ống quần của Trình bang chủ ướt đầm ra.

Sao quần của Trình môn chủ lại ướt? Chẳng qua y tiểu cả ra quần. Y thay lời nói van xin bằng hành động đó. Chỉ có tiểu ra quần thì y mới có thể nói hết được ý tưởng muốn sống cho Thập Tứ Lang biết để y có thể cho y sống.

Lời nói của Trình Bang được Thập Tứ Lang tiếp nhận, nhưng y không chấp nhận sự sinh tồn của một kiếm thủ tham sinh quý tử. Nên cái chuyện cuối cùng cũng phải đến.

Ánh chớp bạc sáng quắc bổ thẳng xuống thủ cấp họ Trình, cắt đôi thể pháp y làm hai mảnh bằng nhau như người ta chẻ một khúc củi. Trình Bang không nhận được sự đau đớn gì mà vẫn tiếp tục tiểu ra quần, nước tiểu của gã lan rộng khắp mặt đá đấu trường. Môn chủ kiếm môn rời bỏ cõi dương trần bằng một lời nói không có lời. Thứ ngôn phong mà chỉ có y mới giải thích được.

Cục trường im lặng như tờ bởi cái chết khủng bố của Môn chủ kiếm môn Trình Bang. Hình như quần hào Bạch đạo đã nuốt lưỡi vào trong bụng nên chẳng qua nghe một tiếng xướng nào. Sự im lặng nặng nề mà người khác có thể nghe tiếng thở náo nề của người bên cạnh. Ai cũng cùng một ý nghĩ: "Mình hẳn còn tệ hơn cả Môn chủ Trình Bang."

Đồng Tiểu liếc trộm Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Vô tình hai người lại đối nhãn với nhau.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Tôn giá giờ hẳn đã hiểu ý của tại hạ... Phọt ra là như thế nào rồi.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, võ lâm Minh chủ muốn cười cũng không cười nổi.

Chung Hảo Kiệt buột miệng hỏi:

- Sao người biết Trình Bang môn chủ kiếm môn sẽ phọt ra.

- Tại hạ đã thấy kiếm chiêu của Thập Tứ Lang rồi.

Chàng quệt mũi:

- Không ngờ minh chủ học cách nói của Hắc đạo nhanh ghê. Theo Minh chủ đến lượt ai sẽ phọt ra đây?

Minh chủ Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Bồn tọ e đến lượt người.

Đồng Tiểu cau mày, trợn mắt:

- Tại sao lại là tại hạ?

- Bồn tọ nghĩ ngoài người ra chẳng còn ai khác có thể đối phó lại với Thập Tứ Lang. Hay người muốn để cho võ lâm Trung thổ mang nhục?

- Hây... võ lâm Trung thổ bây giờ chỉ còn có Bạch đạo. Hắc đạo thì đã bị tôn giá biến thành nô nhân hết rồi. Hắc đạo chẳng qua chỉ có mỗi tại hạ, nhưng lại được tôn giá ban ân cho được tự do vì đã lấy được Vô Minh kiếm cho tôn giá.

Chàng lại quệt mũi:

- Đây xem như là chuyện riêng của giới Bạch đạo, tại hạ ở Hắc đạo không dám chen chân vào.

- Bốn tọa nghĩ đây là cơ hội của người đó.

- Ý của tôn giá thì cơ hội là cơ hội gì?

Chung Hảo Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu như người thắng được Thập Tứ Lang, bốn tọa hứa sẽ cho người cơ hội đổi đời. Người từ Hắc đạo, sẽ trở thành người của Bạch đạo. Từ chốn thấp hèn sang thành người được thiên hạ trọng thị.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... tại hạ không có ý là người thượng đẳng nhân. Bạch đạo hay Hắc đạo đều do tâm của mình. Giờ tại hạ trong mắt tôn giá là Hắc đạo, nhưng có khác gì Bạch đạo đâu.

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ vẫn có mũi, có mắt, có tai, và tứ chi. Thậm chí còn đem được thanh Vô Minh kiếm về cho mình chủ nữa đó.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Bốn tọa đồng ý là người đã làm được chuyện lớn, nhưng với thân phận của người sẽ không bao giờ và vĩnh viễn không bao giờ trở thành người đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ.

- Tại hạ không có ý đó, bởi tham quá coi chừng mất mạng như chơi. Huống chi tại hạ biết đút đầu vào Bạch đạo thì phải dòm chừng cây kiếm của Thập Tứ Lang.

Đồng Tiểu le lưỡi nói tiếp:

- Ngay cả môn chủ kiếm môn Trình Bang còn phọt ra thì Đồng Tiểu là cái gì chứ.

Chàng khoát tay:

- Tại hạ can tôn giá... can tôn giá. Ai ham nổ mặt nổ mày, hay ham danh ham phận, còn tại hạ chỉ ham mỗi cái mạng quý hóa của mình thôi.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Người nói nghe rất có lý, nhưng rất tiếc Thập Tứ Lang đã chọn người. Người lại không có sự lựa chọn nào. Thập Tứ Lang tự biến mình thành vũ môn, còn người là kẻ vượt vũ môn. Đừng chạy trốn số phận mình khi người đã tự chen chân vào cuộc đi tìm chân kiếm của kiếm chủ Đông đảo.

Chân diện Đồng Tiểu sa sầm. Chàng miễn cưỡng nói:

- Minh chủ nói vậy có ý gì?

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu thì đã nghe tiếng Thập Tứ Lang lạnh lạnh cất lên:

- Đồng Tiểu các hạ.

Hắn chỉ mới gọi tên thôi, Đồng Tiểu đã giật thót ruột. Cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang khiến quần hào im phăng phắc, làm gì Đồng Tiểu không nghe tiếng nói của

kiếm chủ Thập Tứ Lang. Chàng nghe nhưng vờ như không nghe, thậm chí còn lảng mắt nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chung Hảo Kiệt nói:

- Người có nghe Thập Tứ Lang gọi tên mình không?

Giả lả cười, Đổng Tiếu lắc đầu:

- Thập Tứ Lang có gọi tại hạ đâu.

Tiếng của Thập Tứ Lang lại cất lên:

- Đổng Tiếu các hạ...

Đổng Tiếu vẫn không nhìn lại.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Hắn gọi người đó.

- Minh chủ hỏi lại xem. Người trùng tên thì nhiều lắm.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt hừ trong cuống họng với vẻ bất nhẫn rồi miễn cưỡng đứng lên. Lão từ tốn ôm quyền nói:

- Tôn giá gọi ai vậy?

Lần này Thập Tứ Lang chỉ ngay Đổng Tiếu :

- Chính người đó.

Thấy Thập Tứ Lang chỉ ngay mình, Đổng Tiếu gượng cười ôm quyền xá:

- Chúng ta là bằng hữu với nhau.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái khẽ cúi xuống như một kẻ thành bái trước chàng:

- Lời hứa của Đổng các hạ tại Hắc lâu.

Đổng Tiếu quay đầu miễn cưỡng bước ra, nhìn gã Thập Tứ Lang, nhướn mày nói lớn:

- Ở Hắc lâu ta nói gì với tôn giá nhỉ... Ta quên rồi. Ta biết tôn giá cũng hẳn đã quên lời nói đó.

Thập Tứ Lang lắc đầu:

- Ai có thể quên nhưng Thập Tứ Lang thì không. Đổng Tiếu các hạ đòi xem kiếm chiêu của ta. Bây giờ là lúc các hạ kiểm chứng kiếm chiêu.

Đổng Tiếu trở mắt nhìn gã. Chung Hảo Kiệt ôm quyền xá Thập Tứ Lang:

- Kiếm chủ Đông đảo, bổn tọa có mấy lời muốn nói.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái, hơi khom xuống với vẻ thành kính:

- Mời Thượng tôn minh chủ.

Chung Hảo Kiệt nhìn lại quần hào Bạch đạo nghiêm giọng nói:

- Các vị anh hùng, Đổng Tiếu là người duy nhất còn lại của Hắc đạo được tự do bởi làm được những chuyện cho chính đạo. Nay Đổng Tiếu các hạ muốn là người vượt vũ môn để thoát khỏi phạm Hắc đạo của mình. Bổn tọa đã quyết định, nếu Đổng Tiếu các hạ vượt được vũ môn lần này sẽ chính thức cho y trở thành một con người trong giới Bạch đạo. Các vị đồng ý với bổn tọa chứ.

Quần hùng Bạch đạo nhao nhao hẳn lên:

- Đồng ý... Đồng ý...

Chung Hảo Kiệt nhìn lại Đồng Tiếu:

- Người có cơ hội rồi đó.

Đồng Tiếu thở hắt ra. Chàng nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Có lẽ tại hạ chẳng còn sự lựa chọn nào nữa. Ý của Thượng tôn mình chủ đã muốn như vậy rồi, tại hạ phải thử thời vận của mình xem có được đứng chung một giống với Thượng tôn mình chủ không.

Chung Hảo Kiệt nhú mày.

Đồng Tiếu gượng cười nói tiếp:

- Nhưng hôm nay tại hạ chưa chuẩn bị để giao thủ với Thập Tứ Lang tôn giá. Minh chủ hẹn y ngày trăng tròn, nghĩa là còn đúng mười ngày nữa, tại hạ sẽ vượt vũ môn. Hôm nay tại hạ có thắng y, e rằng Thập Tứ Lang tôn giá cũng không phục.

Chung Hảo Kiệt nheo hai mắt suy nghĩ rồi nói:

- Được, bốn tọa sẽ nói với y.

Lão bước đến trước mặt Thập Tứ Lang.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt nói vừa đủ cho Thập Tứ Lang nghe. Y không ngừng gật đầu rồi quay lại đặt tay vào ngực trái:

- Thập Tứ Lang chờ Đồng Tiếu các hạ.

Khom người tỏ thái độ thành kính trước Đồng Tiếu, Thập Tứ Lang mới quay bước đi thẳng đến bên Băng Phương Vũ.

Đồng Tiếu nhìn theo chân Thập Tứ Lang, chàng như sực nhớ ra điều gì đó liền lớn tiếng nói:

- Hê... tôn giá...

Thập Tứ Lang quay lại nhìn Đồng Tiếu.

Chàng vừa cười vừa ôm quyền xá rồi chỉ Băng Phương Vũ, từ tốn nói:

- Tôn giá không quên lời của tại hạ, vậy còn nhớ lời của tôn giá không?

- Nếu các hạ vượt qua được thanh kiếm của tại hạ, thì đó là lời giao ước bất di bất dịch của tại hạ.

- Tôn giá nhớ đấy nhé, tại hạ thêm nhỏ nước miếng rồi đó. Nếu tôn giá không muốn mất nữ nhân thì rút lại lời nói của mình.

Băng Phương Vũ nghe chàng nói, mặc dù ý nghĩa lập lờ nhưng vẫn có thể đoán ra ẩn ý trong câu nói đó. Bất giác nàng ửng hồng e thẹn.

Thập Tứ Lang hừ nhạt rồi nói:

- Kiếm của ta gãy mới rút lại lời nói kia.

Y nói dứt câu, quay bước bỏ đi về phía tòa biệt lâu mà Chung Hảo Kiệt dành riêng cho y. Tất nhiên Băng Phương Vũ phải bước theo chân y.

Chung Hảo Kiệt rời khỏi đấu trường. Quân hùng Bạch đạo xâm xì một lúc rồi bỏ đi. Cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đồng Tiếu đứng giữa khoảng không gian mênh mông của đấu trường.

Chàng lâu bà nói:

- Vượt vũ môn. Ta mà là kẻ vượt vũ môn. Cái lão ôn dịch Thượng tôn mình chủ hắc ám kia muốn lấy mạng Đồng Tiếu này thì cứ nói thẳng ra. Lão lỡ hứa không lấy mạng mình, giờ lại muốn nhờ gã kiếm thủ Đông đảo kia lấy mạng mình, còn bày vẽ nữa.

Đồng Tiếu vò đầu mình:

- Ta mà lại vượt vũ môn..

Chàng nhìn lên trời:

- Ông trời có tin không... Đồng Tiếu này mà thắng được Thập Tứ Lang. Điều này e rằng còn khó hơn vớt trăng dưới nước, mò kim đáy biển. Lão Minh chủ ôn dịch.

Một ánh chớp lóe lên bầu trời, kéo theo một tiếng sấm dữ dội làm rung chuyển cả không gian. Thấy ánh chớp, nghe tiếng sấm, Đồng Tiếu bất giác giật mình.

Chàng nghĩ thầm:

- "Sấm chớp thôi, mình đã giật mình rồi. Còn đâu mà vượt vũ môn."

Chàng lắc đầu:

- Phải chăng đây là lời cáo chung của Đồng Tiếu?

-- o O o --

## Hồi 24

### Đối Diện Đối Tâm

**D**ứng một mình trên lầu Vọng nguyệt, Đồng Tiếu dõi mắt nhìn về tòa biệt lầu của Thập Tứ Lang. Dãy đèn hoa đăng trước cửa tòa biệt lầu lung lay theo những ngọn gió đêm đập vào mắt chàng.

Đồng Tiếu nghĩ thầm:

- "Chẳng biết lúc này Thập Tứ Lang đang làm gì nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ ta lại qua bên tòa lầu của gã, quì xuống van xin."

Chàng lắc đầu:

- Cái gã mặt lạnh như tiền đó, có van xin thì gã cũng không rút lại lời nói của mình. Huống chi đến tai Thượng tôn mình chủ thì ta càng khó xử hơn. Nhưng nếu mình không tìm ra phương cách gì thì...

Đồng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng mà liên tưởng đến cái chết của Môn chủ kiếm môn Trình Bang. Toàn thân chàng nổi đầy gai ốc, xương sống lạnh buốt khi cảm nhận đầu mình bị chẻ đôi như một khúc củi.

Nghĩ đến đó, bất giác hạ đặng chàng căng cứng. Đồng Tiếu buột miệng nói:

- Ta cũng sẽ tè ra cả quần như gã họ Trình kia.

Nói đến đây, Đồng Tiếu nghe tiếng chân. Chàng quay lại. Người phá bình những suy nghĩ viễn vong của Đồng Tiếu chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đồng Tiếu:

- Người không thể ngủ được à?

- Làm sao mà ngủ được chứ.

- Không ngủ được chỉ vì ngày người bước lên đấu trường?

- Còn phải hỏi nữa. Hẳn huynh đã thấy cái chết của môn chủ kiếm môn như thế nào rồi.

- Hôm đó ta không có mặt ở đấu trường.

- Hê... không có mặt à? Hèn chi.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Đệ không sống được bao nhiêu lâu nữa đâu. Đệ có thể đếm được từng ngày sống của mình.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Sao người bi quan vậy?

- Phải biết nhìn vào sự thật chứ. Đệ sao có thể đánh lại cái tên thổ tả Kiếm thủ Đông đảo đó chứ. Y chỉ cần rút kiếm ra là đệ tè ra quần rồi chứ đâu cần đợi đến lúc y đặt kiếm ngay trên đỉnh đầu đệ.

- Người tự cho mình là người thông minh nhất kia mà.

- Thông minh thì thông minh nhưng sao lúc này cái thông minh của đệ như thế bị cái chết của Trình Bang tước đi cả rồi.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra:

- Ta hỏi người, người có điều gì cần gửi gắm lại với ta không? Ta nói thế nếu người tin vào ta thì nói.

- Quen biết huynh cũng tạm gọi là có chút thân. Hôm nay mới nghe huynh hỏi một câu lọt lỗ tai. Nhưng đệ nói thật nhé, nếu như có lời trần trối thì Đồng Tiểu này cũng không gửi gắm Lưu Tuyết Liên cho huynh đâu.

- Ta không phải là kẻ hạ đẳng.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn Thiệu Ân. Đôi chân mà chàng nhú lại nhìn Dương Thiệu Ân bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi ôn nhu nói:

- Đệ sợ.

Thiệu Ân chặn lời Đồng Tiểu:

- Người sợ gì?

- Đệ sợ trối lại với Dương huynh điều tâm huyết của mình thì huynh cũng chẳng làm gì được.

- Người không tin ta?

- Tất nhiên là tin đấy chứ.

- Vậy hãy nói đi, ta hứa sẽ làm cho người.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Thật chứ?

- Ta rất xem nặng lời nói của mình

- Hê... có phải gởi Bạch đạo của huynh luôn coi trọng lời nói?

- Đúng!

Đồng Tiểu gượng cười rồi nói:

- Thế thì tốt quá, Đồng Tiểu này đã có thể yên tâm bước vào cuộc giao đấu hoặc đón nhận cái chết tiểu ra quần từ tay Thập Tứ Lang rồi.

Chàng nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Theo Dương huynh, Hắc đạo và Bạch đạo là thế nào?

- Hắc đạo là những ma đầu, Bạch đạo là những người biết trọng chính đạo.

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu, Đồng Tiểu buông ngay một câu cộc lốc:

- Tào lao...

Thiệu Ân sượng cả mặt khi phải nghe câu nói này của chàng.

Đồng Tiểu giả lả cười. Chàng từ tốn nói:

- Chẳng có gì để phân biệt như huynh cả. Ví như cái gã Thang Hữu Thung đó. Y có phải là người giữ đạo chính nghĩa không, hay chỉ có cái vẻ bề ngoài đạo mạo, còn sau lưng thì suýt tí nữa đã tính cái... cái đáng giá ngàn vàng của Á Di rồi.

- Gã họ Thang đó không đáng là người trong giới Bạch đạo.  
- Chỉ mình huynh nói như vậy thôi, chứ giới Bạch đạo thì luôn nghĩ Thang trại chủ là đạo mạo đáng kính.

Đồng Tiếu le lưỡi:

- Eo ôi... Phong thái của y như vậy mà vẫn kính chứ. Ngay cả Kiếm chủ kiếm môn, bình nhật là một anh hùng hảo hán, xem thường cái chết cũng tè cả ra quần khi bị rơi vào tử lộ. Nói cho cùng Bạch đạo hay Hắc đạo cũng thế thôi. Cũng là con người. Cái khác giữa thiện và ác chính là cái tâm chứ đâu phải là Hắc đạo hay Bạch đạo. Nếu như Dương huynh đồng ý với đệ ở điểm này, thì đệ mới có thể nói lời trấn trối cho huynh nghe. Bằng như không đồng ý thì thôi vậy.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu rồi khẽ gật đầu:

- Ta đồng ý với người.

Đồng Tiếu xoa tay nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh thấy đệ sắp chết rồi nói cho vui lòng đệ đấy à?

- Người có cái đúng của người.

- Nói như thế còn nghe được.

Đồng Tiếu xoa trán:

- Nếu như Đồng Tiếu này phải chết trên đấu trường võ lâm, thì điều tâm huyết mà đệ muốn gửi lại cho Dương huynh...

Bỏ ngang câu nói, Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân. Y nhìn trả lại Đồng Tiếu, nghiêm giọng nói:

- Điều gì?

- Những nô nhân Hắc đạo phải được tự do. Họ cũng là con người. Đó là tâm nguyện của đệ.

Mặt Thiệu Ân sa sầm.

Y buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Thiệu Ân, Đồng Tiếu miễn cưỡng hỏi:

- Dương huynh không thừa nhận lời sau cùng của đệ?

- Ta biết nói với người thế nào nhỉ?

Thiệu Ân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta có mối thù với giới Hắc đạo của người. Mà chỉ có cái chết mới xóa được mối thù đó trong tâm tưởng của Dương Thiệu Ân này mà thôi.

- Huynh có thể nói cho đệ nghe được không? Có thể khi bộc bạch, Dương huynh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu. Y suy tư một lúc rồi nói:

- Lúc ta lên năm tuổi, cái tuổi đáng ra phải có rất nhiều tiếng cười và sự hồn nhiên, nhưng chính vào cái tuổi đó, ta là chứng nhân của một hành động vô sỉ. Bẫy gã cao thủ Hắc

đạo đã cưỡng hiếp mẹ ta cho đến chết. Dấu ấn đó luôn đọng trong đầu Dương Thiệu Ân ta với lời thề.

Y buông tiếng thở dài.

Đồng Tiếu nói:

- Huynh thề sẽ giết sạch giới Hắc đạo?

- Đúng như vậy.

- Oan có cội, nợ có nguồn. Có những người khác đâu nhúng tay vào chuyện đó chứ. Dương huynh có quyền trả thù nhưng không phải bất cứ ai thuộc giới Hắc đạo đều đáng kể cho huynh ra tay lấy mạng họ. Sự trả thù trả hận của Dương huynh không có mục đích. Cuộc trả thù này không làm vơi đi những uất hờn trong tâm tưởng huynh mà ngược lại chỉ tiếp tục tạo ra những oan nghiệt trên võ lâm thôi.

Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân, nhướng mày nói:

- Vô hình trung Dương huynh trở thành một sát nhân vương. Một Ngọc diện tử sát giết người không gớm tay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích nghe những lời chỉ huấn này. Ta thề tất cả giới Hắc đạo phải là nô nhân. Nhưng khi gặp người... có một cái gì khiến ta phải chùn tay.

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Biết chùn tay là tốt rồi.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười của y đập vào mắt Đồng Tiếu tạo ra trong chàng cái gì đó rất mơ hồ về sự gần gũi. Nhưng trong cái cảm giác đó vẫn có một đường ranh xa cách giữa hai người với nhau.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đồng Tiếu, ta có một điều muốn hỏi người.

- Cứ hỏi.

- Tại sao người có cơ hội giết ta để trả thù cho Đồng thúc phụ của người, thế sao người lại không ra tay?

- Vì chuyện đó mà huynh mò đến gặp Đồng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng!

Đồng Tiếu nhướng mày hất mặt nói:

- Chứ bộ giới Hắc đạo của ta không có hảo hán anh hùng, không có người trượng phu ư? Đồng Tiếu này làm như vậy chẳng qua để chứng minh cho Dương huynh thấy giới Hắc đạo của đệ cũng đều là những anh hùng mã thượng.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Tất nhiên đệ cũng hận Dương huynh đấy. Đệ không phủ nhận điều đó đâu. Nếu như huynh có chữ hận trong tâm bởi vì có những kẻ bỉ ổi của giới Hắc đạo gieo vào tâm huynh

thì ngược lại đệ cũng có chữ hận đối với người lấy mạng thúc phụ của đệ chứ. Nhưng đệ không lợi dụng cơ hội người ta ngã ngựa để thực hiện sự trả thù của mình. Nói cách nào đó, đệ không phải là kẻ tiểu nhân.

- Người tự cho mình là kẻ trượng phu?

- Đúng!

- Ta hy vọng người sẽ vượt qua thử thách để bước vào giới Bạch đạo của ta.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiểu vượt vũ môn Thập Tứ Lang lần này không có ý để được Thượng tôn minh chủ cho đầu nhập vào giới Bạch đạo của Dương huynh đâu. Đệ đã có dòng máu Hắc đạo thì luôn nghĩ mình là người của Hắc đạo. Nếu đệ bước chân vào giới Bạch đạo cũng vì một việc khác thôi.

- Mục đích của người là gì?

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ.

- Ý của người thì đâu thể nói là thiên cơ.

Đồng Tiểu ngắt ngang câu nói của Thiệu Ân:

- Sai! Ảnh hùng tạo ra thời vận của mình, mà thời vận chính là thiên cơ.

- Ta quá đỗi ngạc nhiên khi nghe người thốt câu này.

- Dương huynh sẽ còn nhiều điều ngạc nhiên hơn nữa, nếu như Đồng Tiểu này còn sống, đệ nghĩ mình luôn đem đến những điều ngạc nhiên cho mọi người mà. Và cái điều ngạc nhiên hôm nay, đệ muốn Dương huynh nhận lấy.

- Điều gì?

Đồng Tiểu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Đến kỹ lâu với đệ chứ?

- Ngay bây giờ ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

- Theo ta nghĩ, lúc này người nên tịnh tâm để tìm cách đối phó với Thập Tứ Lang thì hơn.

Đồng Tiểu chỉ vào trán mình.

Thiệu Ân nheo mày:

- Người muốn nói gì?

- Sự thông minh của Đồng Tiểu đã tản mát cả rồi.

- Chính vì thế ta muốn người phải suy nghĩ.

- Vì muốn suy nghĩ ra phương kế đối phó với Thập Tứ Lang nên đệ mới mò đến kỹ lâu.

Hy vọng ở đó có sự thông minh của đệ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đó chỉ là chốn...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Dừng nghĩ thế... Trước cái chết, người ta thường muốn gieo giống đó mà.

Thiệu Ân thở dài, lắc đầu.

Đồng Tiếu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sao? Dương huynh đi không?

Thiệu Ân suy nghĩ rồi nói:

- Được, ta đi với người.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai mảnh môi Đồng Tiếu.

\*

\* \* \*

Hai người rời biệt lâu, thả bộ đến Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan thì tòa Vạn Hoa lâu đã nổi tiếng đối với những người thích tìm lạc thú qua đêm. Chính vì sự nổi tiếng đó mà Vạn Hoa lâu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương lai vãng tìm đến. Ai mà không muốn vào Vạn Hoa lâu, bởi trong Vạn Hoa lâu là những trang kiều nữ xinh như mộng, đẹp như trong tranh, và lại còn nổi tiếng về những tiểu xảo để giữ khách lưu lại Vạn Hoa lâu. Đồng Tiếu kéo Thiệu Ân dừng lại trước cửa Vạn Hoa lâu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Người đối ý?

- Đệ đâu có bỏ qua cơ hội được vui thú chứ. Đệ chỉ muốn nói với Dương huynh một câu trước khi bước vào Vạn Hoa lâu.

- Người muốn nói gì?

- Đã vào Vạn Hoa lâu thì Đồng Tiếu và Dương huynh xem như nhau. Chúng ta sẽ không nói đến Hắc đạo hay Bạch đạo. Đã vào đây thì chúng ta là những con người bình thường.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đồng Tiếu nhướn mày nói:

- Xòe tay phải ra đi.

Thiệu Ân xòe tay phải ra.

Đồng Tiếu vỗ vào tay Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Người làm vậy có ý gì?

- Một lời nói qua hành động đó mà. Đệ thường hay làm như vậy khi tó còn để chỏm.

Chàng giả lả cười, cùng với Thiệu Ân bước vào Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan, ai mà chẳng biết mặt Thiệu Ân. Dù sao y cũng là nghĩa tử của vị võ lâm minh chủ, với sự liên hệ đó thì đương nhiên mọi người phải kính Thiệu Ân chứ, huống chi y còn là Ngọc diện tử sát, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Mặc dù kính Thiệu Ân nhưng vẫn có những ánh mắt xét nét nhìn

y, bởi lẽ Thiệu Ân đi chung với Đồng Tiếu, mà Đồng Tiếu là người duy nhất của Hắc đạo còn được tự do trên chốn võ lâm. Đã là người duy nhất của Hắc đạo, lại đi chung với kỳ tài của Bạch đạo, huống chi ai cũng biết cuộc phó hội của Đồng Tiếu với Thập Tứ Lang.

Hai người vừa bước vào Vạn Hoa lâu thì một trung phụ hồi hủ đón họ. Trung phụ đơn đả nói:

- Vạn hoa lâu rất vinh hạnh được đón tiếp nhị vị thiếu gia.

Vừa nói trung phụ vừa liếc nhìn Thiệu Ân. Chẳng biết vì sao trung phụ lại liếc nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt sắc như dao. Có lẽ bởi dụng mạo khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân, một dung mạo mỹ nam tử mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng đều tơ tưởng đến.

Trung phụ đồng đả nói:

- Nhứt Chi Hoa ma ma sẽ gọi vị cô nương nào bồi tiếp nhị vị thiếu gia.

Thiệu Ân nói:

- Tại hạ thích uống rượu. Hãy chăm sóc cho Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nói:

- Uống rượu ngắm mỹ nhân cũng là một cái thú. Xem chừng cái lạc thú đó còn thanh tao hơn là chui vào những gian thư phòng hì hục.

Thiệu Ân nhìn qua chàng trong khi Nhứt Chi Hoa bật cười thành tiếng. Vừa cười Nhứt Chi Hoa vừa nói với Đồng Tiếu:

- Công tử, lạc thú cao nhất cõi đời này chính là hì hục đó.

Đồng Tiếu nhìn Nhứt Chi Hoa:

- Hây... ma ma nói rất đúng. Lạc thú cõi đời này chính là hì hục bởi vì tạo hóa sinh ra nam nhân tất phải có nữ nhân. Có nữ nhân thì không thể thiếu nam nhân được.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Hôm nay Dương huynh phải hì hục thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích chuyện đó.

- Hê... Đừng bỏ qua cơ hội chứ. Thời gian không dừng lại chờ Dương huynh đâu. Đến lúc nào đó khi tóc bạc, da nhăn, gối mỏi, chân chồn, Dương huynh muốn trèo cũng không nổi.

Nhứt Chi Hoa chen vào câu nói của Đồng Tiếu:

- Công tử nói hay ghê.

Mụ nũng nịu nói:

- Công tử hãy nhìn xem, vừa thấy Dương công tử thì những mỹ nữ của Vạn Hoa lâu cứ chăm chăm nhìn người.

Nhứt Chi Hoa chắt lưỡi:

- Ai cha, xem ra ai cũng muốn hầu Dương công tử cả.

Đồng Tiếu cau mày:

- Tất cả đều muốn hầu Dương huynh, thế ai là người hầu Đồng công tử?

Chàng chỉ Nhứt Chi Hoa:

- Chẳng lẽ ma ma hầu tại hạ?

Chàng nói đến đây thì từ trên cầu thang, một lão già lồm khộm được một ả kiêu nữ đi xuống. Mặc dù được ả kiêu nữ dì, lại thêm một cây gậy để chống, thế mà sau mỗi bước đi, chân của lão cứ run lẩy bẩy, những tưởng sắp đổ lăn ra sàn gạch.

Cảnh tượng đó khiến Đồng Tiểu cứ trở mắt nhìn. Chợt chàng phá lên cười khanh khách như rất đắc ý với cảnh của lão già. Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Vạn Hoa lâu của Nhứt ma ma đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, già không bỏ, nhỏ không tha.

Nhứt Chi Hoa không tỏ vẻ giận hờn mà còn đắc ý nói:

- Ai đến Vạn Hoa lâu của Nhứt Chi Hoa cũng thế thôi. Công tử không biết lão đó chứ Nhứt Chi Hoa thì biết. Lão từng là Danh y đệ nhất của Hàm Đan nhưng vào Vạn Hoa lâu cũng trèo không nổi, đi không xong.

Mụ nói rồi cười phá lên.

Thiệu Ân cau mày nhìn Nhứt Chi Hoa, trong khi Đồng Tiểu thì cứ dăm dăm nhìn ả kiêu nữ đang đi xuống lầu thần y đệ nhất Hàm Đan.

Đồng Tiểu lau mồ hôi nói:

- Mỹ nữ quả lợi hại... Quả là lợi hại.

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu vô tình bắt được ánh mắt của Thiệu Ân. Chàng giả lả cười, vừa cười Đồng Tiểu vừa nói:

- Hê... Dương huynh là một cao thủ... Vậy huynh biết mỹ nữ có thứ binh khí gì lợi hại như vậy không?

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không hiểu ý người.

- Có bao giờ Dương huynh đi không nổi như đệ nhất danh y kia không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không bệ rạc như lão.

- Đệ đâu nói Dương huynh bệ rạc.

Chàng mỉm cười:

- Ảnh hùng khó qua ả mỹ nhân bởi vì mỹ nhân có một thứ binh khí cực kỳ lợi hại.

Hai cánh môi Đồng Tiểu mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tàng kiếm giai nhân.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không hiểu người nói nhăng nói cuội gì.

- Nếu như Dương huynh muốn biết thì phải thử mới được. Có thử mới biết sự lợi hại của Tàng kiếm giai nhân như thế nào, không thử thì chỉ đứng ngoài tò mò, làm sao biết sự lợi hại đó.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Thôi, đừng giả vờ nữa. Đã vào Vạn Hoa lâu rồi.  
Không để Thiệu Ân có lời nào, Đồng Tiếu nhìn lại Nhứt Chi Hoa:
- Một gian biệt phòng, một bàn đại yến thịnh soạn và hai nàng kiều nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, nếu không muốn nói là đẹp nhất trấn Hàm Đan này.  
Thiệu Ân khoát tay:
- Người có thích cứ tự nhiên còn ta thì không.
- Hây... Huynh sao thế... Hay Dương huynh sợ mất đi đôi ngọc hành?  
Thiệu Ân đỏ mặt:
- Ta không thích thế thôi.
- Đồng Tiếu ghé miệng nói vào tai Thiệu Ân, rồi nhìn mỉm cười.
- Thiệu Ân nhìn chàng:
- Người dụng xảo kế?
- Không phải xảo kế mà dụng đến Tàng kiếm để đối phó với Kiếm thủ Thập Tứ Lang.

-- o O o --

## Hết Quyển 5